بسم اللہ الرحمن الرحیم

قد جاء الحق وزهق الباطل ان الباطل کان زهوقا

حقیقت

خادم

محمد اکبر

ناظم انجمن اصلاح آداب حنفیہ نعمانیہ راولپنڈی

۱۳۴۸ھ

کی آرٹ سٹیم پریس راولپنڈی میں باہتمام محمد اکبر پرنٹر و پبلشر چھپکر شائع ہوا۔

بسم الله الرحمن الرحيم

توحيد

دا هوسا رچه ورسره وائې هوسا زړه دې
دا هموار چه ورته وائې هموار نه دے

جا ترا لسې به حکمت دا مُعمې ده
په دليل څوک رسيدلی په لاره نه دے

په دليل به رسول څوک ورته سی
خو معلوم چه دلاسه عمار نه دے

په الله لې لا راله په دليل يلی سی
بالله لی کس پوه کړي زيار نه دے

که دا توکل باندې به څوک سی لکس نور دے
بې رهبر يس دلاړه مکار نه دے

هو پوهان لر رهبر دا لاړے توبه
بې رسول نارحهبر دا غمار نه دے

هر دی روح د وصال طلب کوری
که هر جا نه همکنار دی کنار نه دے

وو هر جا سره دے زار و سار سه دے
دعه زار دے نه ااهلو اظهار نه دے

هي په راړلو سلو وي دا يار لو
څوک چه يار دا کوي هميار نه دے

عشق دوے پيان نه سه خوله کړکند دے
څه جمله عطر سا ئي عطار نه دے

هر شمع ده ډکه په نور روښانه
سابها هسې ستی سوځي په نار نه دے

ډحساب ذهر دي روح دلے اوريے ر
دا سر سره ي لار وه نه گلزار نه دے

هم حالو دے هم زاد و دے هم مالک دے
هم لمبادے هم ما وادے رسا ر نه دے

هسې تصو ويسد يانه لري نظام کس
دے ذکر حا مصلحت نه احار نه دے

بې اساده کاريگر دے نه حل کار کس
دعه کار دے نه بل جا انحصار نه دے

هر دي روح له مصرد ده احل دے
نور نه سوے دا احل نه نمار نه دے

لکه باد حر مخو مر ي نه سکا دير ي
هم الله داحي موجود دے اسکار نه دے

دے سوخود مخمل فدح ده دے هرطای کس
لکه عور چه نه سو د و ممو دار نه دے

دا سے نور جهان وداں دده نه نور دے
هم ظاهر دے که زيد ترا ظهار نه دے

هسې نور دے مخمل داب باس وانم دے
لکه نو حه سا نه سر نه په سمار نه دے

لکه نو حه اسل ذهر حساب وی
د دوهم ورهم سولې جا سمار نه دے

بسم الله الرحمن الرحیم

التماس

[illegible]

اللهم آمین

محمد اکبر خادم

رمانر دَ حمصب دی به اسلام کښ — بے له دے خوک رسیدلے نه لا ربود ے
حمصب د اسلام بروت دَ هغه هکښ — ماو نا ربور په کړے عبادت به دے
عسانانو دحل آروے عیسے مرئم کرو — بے ساړ له سل سوے بلاد به دے
حل آ ے لطف عیسے کښ وو سل سوے — د کښف حریه لطف سوے بلاریه دے
هادے کړے د مجدو د لسط بسب — دد ے سیړے کښ ربط کړے همار ده دے
دعیسے وجود کښ سو هم ماوه — وعه داسے وا حل سو سما داریه دے
داسے د رحلووے بلاره سدا کاری — دالوارے به عیسے امحصاریه دے
هم ے موره سدا سوے د رحلوی دے — هغه ی روح لره سب سو رولاره دے
سدا سوے وه لی حواسے موره — لکه ساده دے لبه لے حا بلاریه دے
سدا سوے وه بابا آدم ے بلاره — هم لبد لے ده د نسب وکماریه دے
هم بی له حل آور کړے معجزه — بوبی ے معجزے د اعماریه دے
دَ عیسے وجود جمله معجزه وه — هر معجزه د حلو سدالکښ ساریه دے
معجزه حکښ سی هم د قطب وی — قطب به معجزه حل اکاریه دے
معجزه ساحر کویکے وی د عمل — داسان عمل به و ے کښ وکاریه دے
د قطب ناسد را ان دے الله به دے — که الله داسے ناسد تی شماریه دے
ده سایلے حان فقال انا رند دے — حه ناسد د د وا و ن بے سر کاریه دے
ناسه وی محو کوی به حمله هوسه — د بر لے به سه س برکاریه دے
دعیسے حان کښ حاضر مطلب برو دے — به د ے حان که لا برا و سر اظهاریه دے
لکه نور د ده قطب دے داسے دا دے — حرن بادب دَ هغه قطب رو براریه دے
که عیسے حرے کړے دے رانکو کښ — دامحی بی حه کړے کساریه دے
دعیسے دَ محی بوسان پیدا شی دے — بدے حرکه مرئم روے د بلاریه دے
به حبات الوهس د حا کسد ے سی — که خوک رسی کلی باندے ریه دے
خوک سبا بی خوک سد او ی ماسی — د هر جا دَ عمر بوسان د عمل ریه دے
طری عمر د هر لو سری ریاست دے — خو سرے دَ خلوط ریه روماریه دے
بجسو روی حر دَ کم عمر حا بد وی — وا حمان دَ هر سوالی دَ ~~...~~ ریه دے

دیدار

سانه واوره اسنا به دا یې پاک دی
نور به ورپا سنا عقل د کاره دے

دوے حد به ورپاند به سم نه رسیدلے
خو به ورپاند وصل کړے ستاره دے

هم وند نمرو ے مجمل دات او صفات کس
روح مادده مخلوق دے اعماره دے

دا تر کسب د روح ماده د الله کار دے
د حکام دا حکمت د ځاکاره دے

حل اوګیم دے چه احسار دده ملا ورکړے
روح مادے به د حل ځان هم احساره دے

روح حوالی ماده دالی دی نا سوے
ورلمسه د والی حلوخه ستاره دے

خوک چه روح ماده الله کړی مدام
د کافو وے که لعاره دے رساره دے

دا د سالو عنصر دی لو ځانے سوے
هر عنصر ځان له حاله چه کاره دے

نه مخلوق ځانے کړی به ملاوی
هم دا روح د دوئی سره دے وراره دے

هر عنصر هم مرکب دے معرد به دے
هر عنصر چه مرکب سی یا ځلاره دے

به بد وی کس چه عمره عمل وهوس
هر عنصر کسل و هو دخاداره دے

نه د روح ځان له هسی به د ما دی سه
چه خوک بلوی هسی دا عداره دے

هسب هم وړے چه شریک بلوی دا کس
چاورکړے حل شریک احساره دے

سه او وڼح به روح ماده سخی نه بوری
چاله ځان د ساوو ایسے یاره دے

کار د نورے چه راعلے نو سان دے
همسه نالے د دوه وڅ چه کاره دے

انسان د دوه وڅ هر مسکین وی
یا عمل دے عمل هر عماره دے

انسان هسی عمل وی د کمزورو
هر کمزوری ځا پلله حصاره دے

د بلو چرچه د کمال ترکیب جوړے
هر بوځار د کمال و بهانداره دے

دیح نوروح کمزوری داری نه وے کس
مادده و لوځالے اسو به اساره دے

چه ځلا ځلا عنصر دے مادے سے
سا د بلو کس د وا مسحرا کاره دے

دا به وا به نامسحوړے که حق برد دے
چه ناورد د دوان به کمساره دے

خوک د روح به ناهس دے رسیدلے
سه او وڼح هر ورسه وو راره دے

چه ناو ډِ به مخلوق د عمل رسه
ځالو د داسا انکار چه پکاره دے

وا انسان عمل بحذرہ د الله رسط دے
رحل، حد به هم وپلے هساره دے

وطن لی من هسید ها انسان السلام دے
هو سالے حافظ به هواره دے

که انسان ځمل ځکه خطا روان سي — دآسمان حاله ساده نه چه کار دے
ښاروه دعور روے کور نه رمکه — حال ئے حو پکړے لو ر ګټاے دہا یه دے
ادساد ښار لو هستال ـ ـــــے — داحو پسوے دده ځاے د فراید دے
چه دُحا علاج او نه سی بدځاے کس — دهحوسوے ئے اوره ښاد نه دے
نه هیچ کس لوا سر او رباند علاج دے — ئے اوره لوے سوے رنځیار نه دے
دهحے هستال لوم سکاره دورځ دے — ئے حکمت دَحکمه دا انکار نه دے
داسے دېرحلو نر او حلری اسمان نه — دا نوار ئے سرعښئے انحصار نه دے
داسے دپرے محرے دی پرځوان کس — چه لا سوے نه دساکس اظهار نه دے
نه رور رواند حرکند ے ناک الله کړے — دَ الله لوے حکمت څه کار نه دے
نه سرولکس دَعیسے نه هم حکمت وی — پیئے چه که لا څوک نوی نه اسرار دے
داسے دپرے نه پُنی سرسوے میلے — چه سکاره سوا وس دَ هیچا انکار نه دے
داسے دپرحلو نه ئے بلاده سدا سی — حو لا سوے دَسائنس علم اسوار نه دے
بلاسان که س څوک دحلوی اسمان نه — دَعیسے دا سوال کس ئے کار نه دے
س پرون ددے حرچه ده سرنور کس — حو سان دَ تو لوره لا اسار نه دے
چه امسد حاردان وی اسرا سان نه — دنئ سانه سا ولے اعسار نه دے
برځے سوے س سرنجم دته لور نه دے — ګان نه ور ابراهیم بد څه دعوا نه دے
دربور ده سکاره بولحمما سی — لا اسم سوے دَ اسمان څوک بلار نه دے
نه اسمان کس رنګارنګ حالوانادے — پس لوا دے دد سادا باد ار نه دے
که څوک ورسی سا سر افني دسا نه — د اسمان داسے نحوید کلزار نه دے
نه څور سرسان ددوئے اب د هوا ده — دد یا سان دَ هیچ ښاد نه دے
نه سود نو نه دزکولو کاله سپاځے — دهعو دَعمر داسے محصار نه دے
دهعو فواسالم حدیاب سالم دے — نه هغو څله دا ځلی ادسار نه دے
داتک عمر نه دهرچا هلمر پسر سی — نه هغو ددماغ دا امسار نه دے
دا امراض د زیاد نه هلمه نه وی — دهغو نکه حمور ښاد نه دے
داسمان دَ ریاضے اسرځدا دے — دفطرت هلم کس واسے سدار نه دے

پوره پوهیږي په دغه باب کښې — دغه کار په مؤمن څه دشوار نه دے
داسې هیڅ دے مړي ژوندي کړے — دا لازمي د عیسیٰ اکمل انبیا نه دے
شیخ مرید د روح پاک وي — په عیسیٰ خصوصیت د اعجاز نه دے
هر مؤمن ژوندے په روح پاک ثابت دے — روح الله د عیسیٰ سوے پلار نه دے
خدائے پوکلے د هر روح دے هر چرکښې — یے د روح ځان له پار هم حر پار نه دے
په دے پار هغه پوهیږي هر پار دارے — [illegible] پار [illegible] سو پار نه دے
هر ملګ په روحاني طاقت لیدے سي — د عیسیٰ د دم غلط حه احبار نه دے
په اوږد [illegible] روح پیدا شي [illegible] — نن حه که سائنس [illegible] اظهار دے
هر [illegible] روحاني طاقت لیدے سي — خواجه حاد روح [illegible] کار نه دے
[illegible] حا پیدا [illegible] سوے سي — حا په سائنس [illegible] سوے سامار نه دے
[illegible] طاقت [illegible] سند اده — حه کیلے [illegible] روح حار [illegible] نه دے
[illegible] طاقت [illegible] که او په دي — د دے لو طاقت د روح په معلا نه دے
په لومسا کښ لوے لوے [illegible] سي — روحاني طاقت په [illegible] کار نه دے
کرامت او معجزه د روح طاقت دے — [illegible] هم [illegible] نه دے
[illegible] ارواح دي [illegible] — [illegible] سوے حه په کومو عمار نه دے
په [illegible] روح پاک [illegible] — [illegible] په د ے
[illegible] د [illegible] په دے — [illegible] حه پاک کړے [illegible] دے
[illegible] په روح [illegible] دوړي — [illegible] سوے حه کار نه دے
د انسان په روح [illegible] دے — لوے کړے حا [illegible] په عمار نه دے
[illegible] روح سي — لله سائنس [illegible] نه دے
[illegible] کړے — [illegible] هر کار [illegible] دسوار نه دے
د انسان په روح [illegible] — [illegible] اسرار نه دے
که [illegible] د عیسیٰ [illegible] — دغه کار [illegible] د شوار نه دے
[illegible] الله [illegible] — چه [illegible] نه دے
[illegible] — [illegible] عیسیٰ [illegible] دے
[illegible]

دا ګنه به سا اهر وطن بدل بی — نه هوا او لو دا لے یا بدل ا رنه دے
همیشه وطن به کو رو اس بدلی — د صب دروغ هواس کس آکماره دے
که ده ده بدل کس د حنطه حال سکن دی — ماده حکله مور د ګه بلاره دے
مرا بان د ماهم بلاد دوله بدل کری — د وطن ساحه بدل ا دوک به بلاره دے
حه دے بلاره بدل اکس ده د ا سبا ر سو — ما ده وله حال ده ا سبا ره دے
بدل انس دګوم الساب د حشیله وی — مصاب سا نچی حه نګاره دے
هری له حد او ړکړ یے مهی — نځی د و حر سیسی رو ے د بلاره دے
عسا نا و له ما دریا به وهو له د وکری — د ماد رکه د ګ د ما دارت د ساره دے
به هران بابی رو بات دد و مرحه ما دے — ځ له د ځ د د و مډه ا عماره دے
هیه هسی دو څاد ا محماله د ر ا لسی — ر الحمد حه شهرت رو ا عماره دے
ما ما ځه کس د ماد ه دی سا لسلی — حه تحت ا دو مره هر سو ځ ما بل ره دے
د وطن به تو العلم د ده حلا هه دے — د سا سا هو د ا بر سو ے بلاره دے
که هو ان ر ا علی به وے دے د سا به — ا سیلے امس و الے و ماره دے
هران مان رو ځی عیسے مسیح سو — حه سیلی حصه کس بدل ره دے
هم ے ملک که د هو د و د مه ا سا — حه شیسه او په هو د حرکار یا دے
هری د موت ماح له وی ا سی — د ا شهل له سا ن هو ه بلاره دے
لا بزا د س ما ر حلیط سر ا لحا کس — به د یے بوم ار لو هو سو ځ شاره دے
محمد محمود ا حمد د د ے دا ی لو دی — خان له خان له حال د ځه د ساله دے
دده به له سر لعب کماب حطا دے — ځ کمات هم ی د ا هسا ر ه ره دے
لکه د ے حه محلس کس کا ه ماب سو — ا بر سو ے مه اکس ما بلاد له دے
هر کمان بر حصلت د ده ګو اه دے — ا بی د ده د مان کر ځ کار نه دے
لکه ده حه د اسلام هدهمه ے کړے — ا بر سو ځ به د ا سا ن حرمنکا ره دے
لکه ده حه د اسلام سا د د ے ا لسی — د ا سے ا بی سا د سه مجا ره دے
که هر حهان ما ر سو ی د ر ا سلام دی — ا لکا ما ن ده ده سا ن حال ما ره دے
د ے کس لسا ن سر ا د م د نو نو بلا ر د ے — لس ی له ده به محمد هو حه بلار نه دے

واوطرف هسله کړ خواه مولا روی ... دانشان دوبدن کړ انسان ازاره دے
په لیر ودرلے قطب هسله ابری ... قطب حکه دد سا باشل ربه دے
ستوري کښ دوسا دولپی ملال دے ... ډیبي هر هوے واپه ستاره دے
په اسمان کښ دې ځا صحي قطب دے ... دوی حموړ سان کړے سکا ربه دے
داسمان به دی بولی ساورحاری ... داحلوه حکه هر مکه هواربه دے
اس دبدلو ن ربے لورسکمبرد ے ... دعه زارډولوسله دے اسکار دے
په دے زار هغه لوهړی حرارداره ... حواه خواه سانس دَ زاره معنا به دے
حوک کولے احاطه سرلو لحلوق سی ... سکرلو سرکرلو لسانس دَ شاربه دے
دهغو اصلونے لوربه سکمه بدے ... داد نهال حکه دا با شل اربه دے
حلاحل اصل به هرحان سارحوع کیږی ... لاترد دساانس لوی سوځساربه دے
دے کښ سک سرحه دانیم تحس دو ... په اسمان دابه حه لوے لوکاربه دے
داسے دے محات ستر لعی ان کس ... حه لالوے هوک دهغی براسان به دے
داسے ډیرے برڅي سرسوے مسله ... حه سکار سو اسان دهغی انکاربه دے
که سوسو دَکرمهار دَ کرد یار دے ... داسے سه وان کړے اصار به دے
ډیرے محب دسلمان هم اصابه وه ... س اسمان کښ دَ محمو لوحرسانه دے
حانهن کوه حه بله نها سب سنه ... س به بله بولد عمل حه کاربه دے
حایمن کوه درعون سرسکاره کیږی ... حه سکاره سو اسان هغه انکار به دے
بان کتاب وربراره سکښ برابه وو ... دردعرب طعام حاوید حاربه دے
حاملة داحهان سر واید ب کیږی ... س مي حه دَ دمله دَ کلاربه دے
دعیسیٰ حیات به حه ساتحسه دے ... لافرعون حه حاو دَسوکاربه دے
حه رنگ به کاله بالیٰ فرعون دلسه ... دَ عیسیٰ سوو به کاله حرباربه دے
نه دَروح دَ وجود سانه مسکل دی ... هر وجود دَ روح سره حرد سواربه دے
هر سړے به عنصري وجود حپی سی ... په اسمان کښ هم عنصر دَ عبار به دے
په اسمان کښ به دوه دَ حطر بدلیسی ... اسمان اس برهي حمل سعاربه دے
نه لودانے هوا بالی اسکے کښی ... دَ اګے به حرداوری فسراربه دے

حه شفیع مو محمد اخر زمان شته — ځار د محمد ځه ښار به دے
هر مؤمن له معشوقه محمد بوسه — په محبت د دنیو ښار به دے
هغه ولی امت عیب د شفاعت کړی — ځه به دین د محمد کښ ښار به دے
حاجت کوی شمار د پیر و کبر و — محمود کښې د سلطان چیر دکار به دے
هغې حاجت زموږ له شفاعت دے — ځه د نفس سلطان شو ښکار به دے
هغې صراط موږ له مستقیم دے — حاجت کړے د دنیا ځه بوار به دے
صرف له به مطلب نا شته د کبر به ده — هیڅ موږ له لارکښ دلدار به دے
چرته به اسلام کښ زمان شته — د کبر نا شر حرص کار د اختیار به دے
همیشه اختیار مو په دې په عملو کښ — له دې شوک مو پرښو ښکار به دے
ولے په ریاړې چه ړنګ کښ زیړوالی مو — د ګناه د ځه کړې شر کار به دے
دادګناه اسے عادت دی د هود و — د اختیار ځه اختیار لوی اختیار به دے
د تیږو راک به د خلو ښکلا ناسب وی — د اسلام زمان نه ځه شعار به دے
هم به دے لاره هود دی برباد شوی — دا د دوی ځه ورک شو دوار به دے
د دوی کار موږ د کبر د اتحاد وی — ځه دښت روږ کم ښکاری ښکار به دے
د دوی مانع د ريښې د هر لو هوم دی — دا مو شر هیڅ را علی اختیار به دے
د دوی نسبی شپې کړے ده نور کښ — دا اسلام بنیاد ماتې شو ښار به دے
همیشه د دوی ورځې کړې لو اسلام دے — د دوی نرا سیم ځیر ځلو بولار به دے
که اسلام د دے حو مسواک سیلے حصار د — د قران سر ښاسپ د دو کار به دے
د پښتو اول اسلام شال اسلام ښار دی — د اسلام سر ځرخول کښ عار به دے
د دوی لوپسلی هیڅ نا کړ خپسو به دی — د عشق سنه اورده د یره ښار به دے
د ماشو سرخ هیس د دوی برے وی — خالد له د دوی عمو کښ ښار به دے
نه به لوره د دوی کار د سر سله — د دوی حساب کښ خالد له ښار به دے
سر بالا وی بولیده ځل امرا لار کښ — ځه عاشق وی خالد له ما لاره دے
ځان کړه ځاور کل سړی و ره دوزخ ته وی — پاس به کا بری د ریعو شو ګلزار نه دے
خوشحالي د معشوق وی محمد ښه کښ — ځه ماشوم ی خالد له قرار به دے

ده په علم و په هنر و اثر روندي کړه داسې سوځي ژړي حلق چه بهار په دے
ټول جهان د جهالت سره وه سوځے چه له ده په سراب کړے اظهار په دے
د یکس سک سر رحمت د ټول جهان د دا د ده په روح راغلی بهار په دے
هر یو قوم لعلم احتیځ د قرآن دے په دے هر که حالا کړے اقرار په دے
داچه چه ساکښي ده ذکر آن ده له لله هسه ددے دنیا د روزګار په دے
دے قرآن سره په دنیا کښـــه تا احتیاړ د ده په ما یی اختیار په دے
د قرآن وجود کماله معجزه ده تو انما داسے راوړے اعتبار په دے
په راوړی یو سامت مصلامت ټول جهان د ښکلی احاطه کړه نهادار په دے
وړکو سر یل ئے کس کړے دے عرار دا د وحشي قوم کړے سرار په دے
فلسفه ده د یونان ده سات کړے هم دے تویه قلعه په احار په دے
اکثر یو کس په کماله انصاف وکړه چه پی خجل حیرانی دوښار په دے
چه د کار کتاب کښ دومره فضیلت دے نا معه حکمه اوصل او شعار په دے
هم قدیم دغه قرآن دے په دنیا یو دا تر ولید حادث چه اعسار په دے
دغو حادث دے د هر یو صفت قدیم د د قرآن صفت قدیم د انکار په دے
دا څه روح یاد ده حادث صفت قدیم دے دا صفت قرعن دا کښ شمار په دے
د ځان ذات صفت سکره چه قدیم دے دا صفت د ده د ذات په وېر په دے
دا کتاب ام الکتاب کړه صو صحی هیڅ یي له نه داعلی کمار په دے
یو ماسب سهب خبر قرآن دے چه کار د کتاب اسطار په دے
هوک د دے په د پیهور سره پی راوړی که قرآن سره فضیلت کښ د شمار په دے
که قرآن نه هر کتاب د هر کتاب وی یا ده د اسلام کلمه روښان په دے
کافر سوځے دین متین د مجید دے س له ده بریا و اوږیکي اسرار په دے
چه قرآن خبر لاس جهان ناس وو یالو سیلی حیل یا ګړ د زور د کار په دے
لا اوس رجیع هولو لا مسلمان نو که موږ په سرهد ساد په دے
لا اوس مو اعسار د دنیا مسه دے کمبخت خو را لسی مونږ په دے
لا اوس مو هسی جهان شمه دے کم موږ یې ...په دے

چه شفیع مو محمد آخر زمان شه — د اعمالو د معصیت چه شمار نه دے
هر مؤمن له معنوه محمد لویه — بې محبت د دلبر و بې شمار نه دے
هغه سوک امید عت د شفاعت کړی — چه به دین د محمد کښ شمار نه دے
خادے کړے شمار یں د رپه وکړو — محمود کښ د سلطان چرد کار نه دے
هغه خاوند زمونږ له شفاعت دے — چه د هسی سلطان سر سوغلار نه دے
هغه صراط مونږ له مستقیم دے — چاچه کړے د دنیا چه سوار نه دے
د صراط به مطلب را شه ډکیا به ده — هغه مو د نے بئ لار کښي دلدار نه دے
څرنګه چې به اسلام کښي رهبان شه — ډکه با سر خرښے کار د احرار نه دے
هیشه احرار خو پرهیز به د علوکس — بې ادبے د خوږ خو پېښو شمار نه دے
ولے پیروی چه ئے کښي زمونږ شو — بې د کان دوئ چه کړے سر کار نه دے
داد کښ ما سے عادت وی د هود و — دا ابرار چه ابرار لولی ابرار نه دے
دوئ خو راک به د خاورے ناست وی — د اسلام رهبان چه شعار نه دے
هم به دے لار هود دی برباد شوی — دا دوئی هسے ورک شو دوار نه دے
د دوئ کار دعوی د کفر د الحاد دی — چه د نبی زور به کم سکاری دلاله دے
د دوئ مالع د بدے د هر لو قوم دی — دا مو بر هسے را علي ادبار نه دے
د دوئ نبی سنی کړے ده بو برکښ — دا اسلام ئي له ما هسے خوار نه دے
هغه د دوئ خوے کړے لو اسلام دے — د دوئ براسے خبر خلو مو لار نه دے
که اسلام وله هوسواک سیر عصار — د قران بر شاسمه د دوئ کار نه دے
بر شا خرئی د بره شابل اسلام شاباد دی — د اسلام سر خرول کښ عار نه دے
د دوئ لوستی هسے تاب کسر غسو به دی — د عشق لښه او د بره شمار نه دے
د ما سو سر هسي د دوئ بے بر دے وی — خالد لے د دوئ صوکښ شمار نه دے
به به لوره د دوئ کار د سر سد — د دوئ صحت کښ خالد لے دیدار نه دے
سر و مالدوي بو از ده د حق آمر د کس — چه عاشق وی چا الله لے مال الله دے
خان کړه خاور کل سحاوره د رعو سری — باس به کا بری د رعوی سو ګلزار نه دے
خوشحالی د دعسو چه وي محمد منا کښ — چه عاشق وی چا الله لے فرار نه دے

ده په علم و په هنر و اوړو ندي کړه — داسې شوې پرې حلې چه بيان نه دے
لولېکهان د جهالت سره وه ښو شوے — چې له ده په سراب کړے اوار نه دے
د کس سک نسر رحمت د لولېکهان د — دا ده په روح راعلې بيان نه دے
هر يو قوم لعلم احسيتې ر قرآن دے — په دے هرکه حالا کړے انکار نه دے
داحه چه سالتکی ده ذ قرآن ده — ليل سب دوے دساد روزگار نه دے
د قرآن سپهت نه د نيا لسه — بلا حار ګډه په سان احصار نه دے
د قرآن وجود محله محسوره ده — لوامه دا نے راوړے اعتبار نه دے
نه نه راوړی ر سامسه سلامت — لولېکهان په ټکس احار کړے چار نه دے
چرګو سس بل ے کس کړے دے حر لو — دا دوے هيسے مو کړے ر را نه دے
فلسفه ده د نوان ده سان کړے — هم دے لوے فلعے نه احار نه دے
اُس نرونکس په محله انصاف وکړه — چه نبی محمدٌ حرلے د نډار نه دے
چه دحا کتاب کس د ومره قسمت شي — سا هغه حکه اتصال او شمار نه دے
هم قدم دعه قرآن دے ر ده سا بو — دا ره واړد حادث چه اعسار نه دے
وحو وحادث دے ذهنی دسه قدم شے — ذ قرآن صفت قدم ذ انکار نه دے
داسے روح ماده حادث صفت قدم دے — داصفت مرعي دا نکس د سار نه دے
ذحاقت صفت ساړله حه قدم دے — داصفت ذه ذ دا سه ويار نه دے
داکتاب اُم الکتاب کړه دسوٌ مس — هيځ شي له لده اعلې کهار نه دے
ر ماسب سهت حو ر قرآن دے — چه کار د کتاب اسطار نه دے
حوک دوے به د دهو سپهت راوړی — که قرآن ر وصلت کس ذ شمار نه دے
که قرآن بهو کتاب د هر کتاب وی — سادد و اساد دے هلم روښار نه دے
کا اسوے دين مس ر محمدٌ دے — سی له ده ببارا او يگے اسار نه دے
چه قرآن حو ر لاس محهان اس وو — بالوسلے جل بار نږ دروزګار نه دے
لار اوس ر هيځ حولو لا مسد ه نو — که موبائے ه سر هغه د سار نه دے
لار اوس مو اعسار ر دما سره دے — آه ستړ حو نر راسے موبار نه دے
لار اوس مو هسې محهان شمه دے — کرمونائے پرسی اس د بار نه دے

دغه بار به هم تا ته څه اخر بوږي — په الله باندې مشکل هغه دا کار نه دے
وسایل سان فعال لمانځه نه دے — هغه رحیم دومره حساب و شماره دے
د رحمت له رد شوتل دده رحمت وی — دا رحمت دے په مؤمن انحصار نه دے
په هر سړي باندې رحمت دده محیط دے — ستر خوان کښي دا دخان تیار نه دے
هغه به هغه اسلام هر يو قوم کښي مسرور دے — حالانکه چې شیخ حاکښي شمار نه دے
د هر بیار په کښي خوی د الله سره دے — داد باور په دې شخص د ګار نه دے
د الله دیاره ښه نیت به سوکړے — چاد کار په شا کړلې حساب وره دے
نوبرسنو به ګناه کوي خوک خپله — ذمه لم هغه هر یار سره کار نه دے
بو لحاوي درب دغه اصلاح اروي — اګوتنس خوک رسالې لرلاره دے
هر یو قوم څخه له رنه سا وا لی — حاد هلی ذوات سرکي انکار نه دے
هغه محاوین اراده وي هم کار دے — په ناصب دخارج هغه کار نه دے
د ناصب عرض هم ایمان دے — هیڅ سا به بو مطلب دعا رنه دے
د اسلام هغه هغه غرض دڅه هر دی دده — دے دود سر مخوارے هغه کار نه دے
داچه به کار یولی کافر نه دے — هر ګمراه طالب د لارے به لار نه دے
ه په ادرنه په اولوا بل اودرنی — مسلم لودے خوس شو په لار نه دے
فطرتي دغه اسلام دے هر ځا کښي — خو بولوبوه لار د رسا رنه دے
پیرو لار دوے نمان کښي راوسے — ځکه هر قوم اقرار دے قرار نه دے
دوے بولو یو سر دے یو مقصد دے — خو داو دل به لارے اعسار نه دے
هیڅ مدد کړے سے باے سه سو — که به لاره خوک روان دے به لار نه دے
دا به خو لے هغه لا اله به د ره بلا دے — دا کافر دے که په عاقبت دنیا نه دے
به لعب کښي کار عمل به سي وسلے — بے بلکې حا کافر کړے کبوا د نه دے
هم مسلم قرآن دے شاه به عور رولے — قول او فعل د قرآن منکر اربه دے
اما د الله سره کړو حساب نو — دارا علی به دو هیڅ ادبار نه دے
په عمل د دوی محمله به قرآن دے — هم دنیا به دوی هم کړے اختیار نه دے
بے عمله حیات سره د ایمان — بے ایمان عمل راسے د کار نه دے

هر مؤمن لره حب په نورانی وی
د احسب مه جا کی تولی خاکسار یه دے

د لیدو د د سوے حورانی به وی
که په زړه کښ هوس د اروح اباد نه دے

وی به سه د انبه د هر چا خوله کښ
لکه د لبه هسی هلته کښ ګا ربه دے

اندی روند ب اسنو پر د حسا ده
نکی راز و پاک بوی له حاکار نه دے

هر انسان کښ ملکی طاقت موجود دے
د اباری وجود ده باتکار نه دے

دا وجود نوری بلے ملکی سی
هر ملات وجود باردلری خار نه دے

دا به خو تکښ هر برور کوی هم دا دے
دا طاقت ئی د وجود کښ قرار نه دے

دے روح کښ دائم او عمل و هوس سره
د عمر روح ئی د وجود کښ حسار نه دے

دے روح کښ اصل نور د دے وجود دے
هم دکار د عمر وجود دا ذکار نه دے

دا د روح پر ماده کښ حرکت کړی
نه لره د ماده وجود پائدار نه دے

هر نجم په خوله کښ سان نور وی
هر نجم وی کار سحول ذکار نه دے

نے خولے نه په کښ ران دا به کوے سی
نے پاے هم هو سحول پائدار نه دے

که د استول اعوذ وی جلے داے به
به الله پاک دا کار حه د سوار نه دے

هر انسان حه کوم روح پاک حاه دے
د مؤمن د روح ملا حه سدار نه دے

د مؤمن د روح ملا رسد ذات پاک وی
که هر ارجلے ونزار دے و برار نه دے

دعه روح نو تجلے ده د اسوا رو
لکه نور د نورے نور ذکار نه دے

لکه نور جه تجلے به سبسه عو ررى
د اسے عو ررى که اسں د ركار نه دے

دعه نور به نه کل جز کښ حما نه ری
لکه عکس جرد نور اصل سار نه دے

هر و به دمرویدے به نار د نور
هر روح لرګے نوره حه ناریر دے

باره راو لور د نور سره به او سی
ځکه د اجهان مادی پائدار نه دے

هر ی روح به د وه اروا حوا له نالی
هیے روح جادات و اسحار نه دے

زمادے روح دماد سره ی حاو رے
کوم نو روح حر نورانی د خاکسار نه دے

ځکه والی هه کا ورد پے دا او ر دے
د دوو روح نے لره روح د کار نه دے

سه مرا کښ حر د روح سرا حر سو ړسی
نے حال ئی بلد یځی حه مار نه دے

حه باری طاقت تمام سی به لر کوکښ
سا او روکښ پاے تنی ا نګار نه دے

د اسلام د باره هولد د ده سعادت دے
ده ښائيلې سوځ سترګې حساب ده دے

څوک چې په کوي نظر د ساعت ده په
ده لپاره د سحر ګلستان اشنا ربه دے

نه د ده او سپے پوهیږي څو مردود دے
ده احسے هم سل د سرکار ربه دے

څه چه والي د الله سره وصال وائي
په علمي طاقت ده کوټ ګهار له دے

فطرتِ اِنسان

د انسان د هوښیاري فطرت دے
په پښتان سل ملګي ده نه هسا دے

د انسان اصل اولاد د آدم دي
عام سماف د انوکلسس دے

په هغه لوی لوی په ګناه لوي سرهدن
نه اداره په خوروکي نا هست دے

كُلُّ مَوْلُودٍ يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَة
هر يو په سل انس کس پاک طینت دے

که د مور عاجز نور ده ورځ يو زيسي
په کهاروبوال اروبد صحبت دے

په صحبت د صالحانو اس رپا ده
په صحبت د ظالمانو کښي ظلمت دے

څوک چه بائې ئې صحبت کښې همسرسي
پلال سوځ هغې ئې اکا فطرت دے

خالق لا په ئي عادت نردي دارسادي
په فطرت د هر انسان ئم بدعادت دے

په يوي دي نوخانه سو سر انسان کښي
هر یو په الله ده الله ورت دے

خواهشات او د هواؤ به نفس وائي
اجمالي نوم د دواؤ نس فطرت دے

څه يوي سي ئې اعدل اله اماره سي
په علم اعدال کښي مصست دے

معتدل توئي له نوم مطمئنه ددي
معتدل سي همسه هوس طبعت دے

اعتدال چه بائے نه سي نفس ظالم شي
نفس ظالم د دنیا سلطان شیطانت دے

الله ځکه څه لبيه سي ربا نه کښه
ذاتاً هوره حرام کړئ لا محبت دے

خوره کړے د انسان لپه الله ده
کم وښي کښي ناوان ذحلعجت دے

هر نوح رد دے لپے صحيح سالم دے
هر نو حُر دد ے لپے مرسسا دے

طبعت د هر نو حر حُر اعتدال دے
څه بدل لوسي نود پولو طبعت دے

والبیه که نو حراب حبر به بردي سي
هغه دم په ډيکښي سوے سابت دے

چه ایمان په خالص زړه هرڅوک لري — په ایمان کښ لعل مې سوی آباد اره دے
د حرام حلال تمیز په ایمان کېږی — د مومن خوراک حرام لا مردار اره دے
چه په زړه کښ د خاوند درد وی سړی نه وی — خاوند درد خاوند لښلی دار اره دے
د ایمان نښه سړی ته هغه د ښوځي ده — بې دے هوک مدعی ایمان اره دے
د هغه دواړو په عمل د پسے د اورده ی — بې عمله ایمان هلمه د کنار اره دے
و بالی او اسار لتے د مومن دے — مؤمن مرد دے په اسلام ټینګار اره دے
چه پایندوی د رواج پران سړی ساګوی — دے کا هودے که نارهوے د نار اره دے
د فیصلے حه د قوم د مځه پران نه وی — دا د حولے دد وی اقرار حه اقرار اره دے
نه پروت کس د دے ملک اسلام رسمی دے — دا سو رسوے دد وی هسے بار اره دے
دا سه ګناه کوی بوټے او باسی — لکه سر دیرپه سر کوسدار اره دے
سه او ورځ د وی رسمی کوی د انس — دا حه انه دسل رسکاری وسدار اره دے
نک عمل له په د سوځے ده — هوک حیلے په سپه سر حصار اره دے
د هغه د باره نک عمل کسے ده — نه کیږي هوک پوره نوے کار اره دے
دا د ساله نک عملو ده وداسه — نه سوے د دین کار رود بار اره دے
دا سے چه پوهوه د رې سوبه ساکس — د دوے پانے له د ساکس آبار اره دے
د هود و اخلاق راعلل مرا سلام کس — داله د وی الله بے هسے مهار اره دے
خلاص د رمکے حق د مسلمان دے — د مؤمن د علاقے طوق سپار اره دے
مونږ که خاوره د وان حکم په کښیوو — ساحمور دے دا د بزها د بلاو اره دے
هسه کاسه د ظلم وی سکوره — حل دے طالم حریه برابیے سرکار اره دے
د وحدت په مونږ مطلب د الله دادے — حه اسلام سی د د وی لار ګمراه اره دے
دا دپے دپے د دوی نوه شوره سی — بوملوکس سلے لار سرکار د په دے
هر انسان حر پیوند ود سالو سی — دا انسان سار حل او عنار اره دے
د دے توده وی کس د او سے هو لقاں دے — دے بولو ادم بلا ردے پاپلا اره دے
په سه کس د ادم توحید حر یری — ده د سحر د یاره کوپے کنار اره دے
د اسلام د پاره بولوده استار دی — ده ساتلے سره سرکوچار اره دے

چه مجمله دے مجملا اسلام ولاړ وی — بیا د ده نبیٔ رسول په څه حاجت دے
نبیٔ اوکړه حکم د مرتضا نو — د دروغ کله و حکیم په ضرورت دے
هر دروغ سړے طبیب له یلے به دے — که رښتیا روی دا روکوری مطلب دے
افلاطون به وے توسے بسک بی دی — سر بیا د ده صحبت دَهُم رحمت دے
ما ساتلی حیل هوی دی اعتدال کښ — دَموسے د سر بیا اتی هر حاجت دے
د نبیٔ صلح سبا د اسلام به دے — به بی ایمان ایمان مرضا بیا دے
هر بیان هر یو کړه چوک د نفس اوکړی — حیا قطب سالم سالیا اسا قبا دے
دے معلوم دے به احس نقوم کښ — کړدے بادے سی سالم عالی همت دے
که قطب نه خراب بے اعتدال سی — چه مرض سو بیا علاج نے شریعت دے
طبیب د سیخ دادے هر د دروغ کړی — چی کښ الیسے با بے نهایت دے
سو که هوا و خواه هر د اسلام سی — سا قطب د حا اسلام به د طلب دے
هر یو حه دے ولاړ مجمل قطب وی — بے معلوم ده میلے رسا لب دے
سو هر د ایمان دے اسلام مردے — بے اسلام دنن اقرار ما قبت دے
په اسلام بان بیان دے هورے دے — هر حاکښ حلا اسلام صحیح قطب دے
په قرآن کښ چوی د حل دے د اسلام نوم — هسے به حه لسی اقرار دے شهادت دے
حه به رنړکښ دحا چوب د الله مردی — دے کا تور دے کره هر حوا اهل سنت دے
چوی حاله حد له رنړکښ د اسلام دے — د بیا نو د الهام دا حقیقت دے
حه پادساه په ملک کښ مروی ملک پالاوی — د قطب د اره قرص د حدے اهسا دے
وا هسا د هر څه روح نو رنړکښ پروَت دے — نور کښ سکاره پروت دا سهادت دے
حو سره نومره دده دَجا قطب سلم دے — د هغو هو مره ساده محبت دے
قطر د دمه اسلام دے بهرجا کښ — بو لمحاوی به دے اسلام دے نقطه دے
حوابات هس مجمل طبیب اوسی — کوم حه اسے ازلی ددوی دلت دے
به ده دوکښ چوک سی او به رسول سه — هر دی دوح محکم ولاړ مجمل فطرت دے
د هر سی قطب اسلام دی بهرسی کښ — حلا دا دلسی حر دی دعو صفت دے
نو بیٔ دَحانه کړے اعلم به وه — دوه سالے حال صحیح سالم قطب دے

که او به وی که سیده وی چه ربړوی   سړی سوچ وکړی کښی ګټه دے
استعمال دے لازم دے به هر واری   اعمال لپاره کښی شرط دے هم سبب دے
فطرت الله التی فطر الناس علیها   دین محکم هم د حیات سالم فطرت دے
برهے پورے انسان وه بحث کښ   باله سوچ حریت هو دے بد فطرت دے
دحسب به دے داعلی ساله ورسی   د فطرت سالم دی اوری حبیب دے
حرکوم دوست اعمال لی وکړی انسان   دحسب برابر لوی هغه وصف دے
هغه یار چه وه انسان به سرا حسب   په قرآن کښ حرکوم یار د امانت دے
ده وی ره به به صراط مستقیم د مر   چه جوړ سر انسان مانړ و ثبت دے
حلوی به ره سالم سالم له نفس   هم د به م د مخلوق دحلال هم است دے
سره به دے وعده به بولحاوی سو   حلال ورکړی خلکه ده لرحلاوت دے
بولحاوی ده نه سحر د نعطم اوکړه   لاېر اوس طرح ده هست دے
موجودات ولاړدی بولاده حاجت کښ   دانا بو برا حسن لوی حرمت دے
سبه او ورځ نظر کوی دمکه اسباب کښ   چه به دے کښ د انسان مرتبت دے
چه برخو وی اعمال اتصاف اسانکښ   برهے پورے حمل زر حلاوت دے
برازو د اسدالعمل سلیم دے   به هر حال کښ مناسب نورهب دے
حاجه سر بوسر کود هغوی کړبور به   له انسان پر هر جا کښ امانت دے
بو انسان به اعمال کښ ماله به شو   هم به خان هم جهان د منصب دے
اخلاق د اعمال لاره راوسب بل وی کښ   فرض خلکه سوب او رسالت دے
هر رسول چه دے راعلی دے دسا به   دوی جوړ لیس انسان تر حلاوت دے
دوی یاد کړے سادم به دور سود ے   کم د ده چه اسلی جبل طبعیت دے
د انسان فطرت اسلام د نه انسان کښ   داسی به ده چه است دے رسالت دے
انا بو به موږ به لاړ د اسلام سالی   کم اسلام چه د انسان صحیح فطرت دے
که اجمال د انسان سه ووملیان دے   که ما ورځ به الله او بد نام دے
د سامنا کړه سان وایل دی جاړدی   دا کانی ده حر مرده ویره هست دے
وسرے که د ولاړ مخلل فطرت دی   سړی کړے حرکوم فطرت ولاړ دے

د انسان صحیح فطرت جوړ لے رنګ دے — وے د باره لازم سوے رسالت دے
چه ئې ارتې دے اسفل السافلین — خواه مخواه حکیم کا رده لرسبب دے
دا عوبه د هر حادی برباد سوی — هر دماغ کښ سیك سوے کړے رب دے
د انسان سوسائټی ده برباد سوے — بر صحیح فطرت له نه اړګ مسند دے
نوځے رلے کښ ئے به فطرت برسی — چه نعني وکښ د مسدو اړ رت دے
د فطرت د سر نو انسه هم هسا دے — هسے به هر بد هب ا ر ړ نما لسا دے
جوک مخله فطرت برسی یا کولی — حال له کړے نے حتم حاحکمت دے
هم علاج لیر حادی حکیم کاروی — د هر حا لاس علاج هر هلاکت دے
په اسلام کښ پرېښښ د نوا لله دے — س له دے سر د محلوو د مناحت دے
نورحه حه دی سره سکه د اسلام ده — هسے به حه اصلیت د حصمت دے
یے هم هسا جوک سالے فطرت برسی — د نو وکړے محمل و د کړی محبت دے
یے هم هسا دے برلو ے سر د لا بد — ستر بد لے حصمت حاد فطرت دے
طبعت که د مادی جوړے معلوم سی — معلوم کړے د هر روح حاطبعت دے
د هر حا د روح حل حل جو اهتر دے — انادسویه دوے ځکه ستر جهت دے
لرلے موره بدل سی بیل بیل جوړ وی — بل بیل رنګ وی بل بیل جو د بیل بسرت دے
ستر بدلے د ابر الهام سی نا سه وحی — ځکه شرط نکښ کمات د ے رسالت دے
محبت کښ به انسان محل فطرت وی — ځکه هلسر سر نئی بر سو ت دے
بل سان انسان رومی وه به حسا کښ — برهخے چه ده سالے حل فطرت دے
بیا اړ د رلے به ده راسو ر سو — د اسامت پو اړ د انسان د محصت دے
دلے ربرابه د بیرے به وے به نتی — قرآن نور دے بالصن کمر طلمت دے
له ارل ترابده بیو لحاصر دی - — س و بیس د رائے د احاصت دے
ما و ماوبه کلو به ماښتے سکاری — یاك الله سبحه هر ساعت و سار دے

س لرمرکه ا ر لاپ د ر ماے سی
مرونر ورلایر رسو یوسی نو حالت دے

عرلی نی جو ر سند حهان ارا دے — حه سر نور دده ر د سا ر سر حمس دے

د صحیح قطب جاودان کښ دا راست دی — د ابراهیم هم نسل حال آوراست دے
که یو رکله ښوری په سر درب وی — دَ هغه لو په ایس ده کړے نصب دے
لااحب الآفلین ورته ده دوے — ره حنیف ئې حنیف په یو جالب دے
دَاحاقو اسقلال دعوه په شان وی — کاله کړی عز لخا به حرکت دے
بالرسول نرالله والیٰ حرکوسان وے — نا له کړے ناد لاړے هدا ست د ے
نه دا شان نا بد بېرسو پولنسان دوا — نر صحیح قطب دوی موند سوب دے
نازل شو بر جبریل روح القدس دے — همیشه راعلی داسے رسالت دے
دا سرب دے خدائے او دکړے بل اُمی له — تعالم نا پد حرام دا ما بر لمث دے
حرحوک او بروائی داجروائی د هغان — دا اُمی وحی کښ دا دارد حکمت دے
دوے له وحی اگاهو نر هغه سر وو — بربرے دوئے الله نصر اسب دے
حل قطب و سر و کړے فرا ست وه — دا حرحکمت ښ وبی قرا ست دے
بو یئ د حامد کړے تعلیم ستم وه — لدُنی دغه دئ علم او حکمت دے
سوب کښ به ماه رسو عالمان شو — لے اساده دهر بوجه کما ست دے
دَاولونه اول محبره دا دوه — سابر ورسه و نور حکمت حو عادت دے
دعه سره دَ بئ ده به دسا کښ — دعالم د سوب دعوه بل عب دے
دَ ونډن او دَ بوبان علاج هغه دے — دیورب دَ حکمانو سر حکمت دے
حاره هو دی بولو دے جر ستے حو پښی — خو بر هغه د مسا دهر بنا بت دے
وارد حکه دَ هغه حاکم نکا ر دی — چه هو بر کړے کوم حکم ورته هغه دے
دئ کار اړادی ده حکومت دے — دعالم کار سلیح دے اساعت دے
که اوار دحاله عود دئ به وی — مسلمان دے کړ دلا بہ حصل قطب دے
حصص دا دَ اسلام دَ هغه حادے — هغه لند لے بر کار نر رسالت دے
حه حرحوک دَ رسول نر رسالت سی — برص به ده ماد رسول رسالت دے
به دلحوک رسکے به سی برځا به — حاوس لے بر ښو اسردی هلاکت دے
بو هاله سوے ددل لحاد بلان بردی — به اسلام کښ احوب د جماعت دے
له بن بوښی سا دسا سر بل بل سی — بر دلیل کله بوسوے سر لعنت دے

د عیسیٰ حیات هم دے تصدیق کړے | د مرزا کاذب کنې تر دا شهادت دے
له دوی وی دروغ لا مرزا وی | د دوی سوالے دی خو ئی اعتقاد دے
مرزا والی وی سڅ وه هم لوبه | لکه ځکه هم ما ... عبادت دے
په رسالو کرده دوی هم ملهمان وو | ساده کړے غلط هر ئی اعتقاد دے
شهادت س د مرزا صاحب دروغ دے | چه دوی او ور دی جماعت دے
شهادت د نور بی د اعتبار نه وی | اعتباری اس شهادت د جماعت دے
د مه نو دوی هم امامان د وملهمان وو | د مرزا لوا یے هر یو مجتهد دے
خواه مخواه اوول کی نرده د نو سی | چه د دوی امامان کښ کښ دوی هر یو منافق دے
هسې به چه نه اپ مرزا ئی لوی شو | او ئې هی حامل هر یو امانت دے
د علم امامان هو لحاظ د لا به سو | اس عالم مرزا امام د از او بیت دے
هسې به چه مرزا هی خکلو مرا ئی دی | له علي مرزا هي ځکه عزت دے
خصوصا د نصاری د خو هر ور وروه | هر امام ورکړه هر څو د دنیا دے
که د دوی بول بد وائی د مرزا دی دی | د مرزا صاحب دروغ بول شهادت دے
ده مړې به امام مالک دروغ دی | چه وائی د عیسیٰ په رحلت دے
د عه خط د حلال نه هاسه دے | هسې مرحلالین کښ روایت دے
حلال الدین د امام شافعي شا گرد وه | شافعي شا گرد شا د امام مالک حدیث دے
که وائی امام مالک وی به وفات | کړے ولے حلال الدین نه ثابت دے
ماسب و وجه اسنا دلیے وے بیلے | حلال الدین کښ د عیسیٰ حیات ثابت دے
د مالک به ور و سو سوی حلال الدین دے | وه مرور روسو هر یک کړی شهادت دے
حاسه ما هر یک سوه د دوی د لا بس | حکه کنا کښ حیات بول عبارت دے
د ځلکړے بول ئی استاد نه بو وے دے | ولاس سک د عیسیٰ علم د ساعت دے
د بوے سحے بو ریک به ده ریک ریک ده | خپے ځائے کښ د نور ائي رحلت دے
خپے ځائے کښ بر مطلب او د کښل ادی | سوهکم با المل عیب ا ... دے
احادیثو د دے کړے و صاحب دے | هر امام شهادت کړے د احادیث دے
احادیث که دروغ بول د عیسیٰ سی | د مثل مرکوم کنا کښ شهادت دے

دده نور د ده کتاب د جهان کس — سراسر روح القدس د ورحمت دے
کتاب به ده نساو نور بل نکی دے — انجاب لب لباب د رسالت دے
به سه سان یے سان کړے د انسان به — که بیل سا که بیلے که ساسب دے
کمالات وسوب سو به ده حسم — لکه حسم چه ترو بوراسب دے
ابراهیم به ځکه ملا دځو ره واے — چه ناو سوے دده لسب کربیا دے
محمدؐ ځکه ابا ځو ره سه سو — چه بیا حسم هم نسل سوسا دے
هر بو ساد له اسد اا و اسما سته — محمدؐ لس اسما د سوب دے
هم صاحب د لنیؐ د رالو سه — دس کا لد محمدؐ نبیؐ حضرت دے
تو لعب دے حسم سوے مرؤ نکس — کوم چه وحی حقے ده سرهعا دے
دلعب مطلب حکمت داور احلا وی — هسے به چه لس حولو به سوسا دے
معجزے دعا حو به د حا به دی — معجزے لوے حکمت حرقبارب دے
ښ صاله حوک دعوی د سوب کړی — د کس یک سرد هوکړده سراز دے
ښ برونی راعلے دے دما سه — چه خاوند مرد کتاب مر حکمت دے
موبلان یے له ماه د سنیؐ بولی — نر لوهوم چه دده حرص ورث دے
هر سیؐ دی چه سر احکام راوړی — هر نبیؐ له حد او د کړے واعرب دے
چه راوړے سرهعا بوے به وی — به هغه ایمان راوړو سر حرحاصد دے
سوب حو حسم سو دے وراں کس — بر صامت د ابیؐ دا سرهعب دے
دس لرده به لکلام دنا ور پسه — بو لامب سراحری دا وسب دے
دکتاب سیؐ به دی مجدد وی — د محمد د محهد کار اساعب دے
محدد او مجهد مسلعان دی — مسلح کله حمله د د سوب دے
به دد وی روحانب دی له بروزه — ساسے به بل دوح مر کهاب دے
احمار مجدد لکسی وی وهی بروی — همسه وهی راعلے رسالب دے
دریر سوے مجدد ښ دی دے امساکس — هر لوکرے ساسب دس حلهب دے
هے دعوی د سوب بروه دوی کړے — همسه دحرسکار وکا رحد سب دے
دریر سوے الوالعرم حاملان دی — هر یمسر کبږ دحسے صاتا باب دے

خواه مخواه مرحلئه جاوید ته رسیږي
بې له سفر څوك ساتلے نه شي
د مرحلې ته د اسلام یا دشاه مطلب دے
ته اولي الامر حلقه یوه معنے ده
په علام خبره پوهیږي نو امام دے
د امام معنے اسلام دے په امان دے
مؤمن په دے بند اسوده علاقه له
رعیت هوسان په آزاد په شي
د مرتبه کتاب کښې هيڅ شك نشته
د کاهن د پوهې نه سلطان الهام سره
بنا په د حدیث رسول عمل نه پيږما سي
کله اوج کله یا دعر سي سمع دے
کله شور سي کله سس سي کله سس سي
هر الهام چه رد ئے لو لم حمل را شي
نور له سره او بیا له نه کورکښي
اخلاق نکښ را علی اصولي دے
پرې پرې کاله یا سوئے دروغ دے
عاقبت ده د دښ هسے یا ده ده
څه مرحودا حکومت ی دوئ سرساتي
انسان ته علامان د حکومت دي
پوله وځ د حکومت ذیاره کړي دي
علامان هري کوي د دوئ حکومت له
دشمنان د دوئ د اسلام د هر ځای دي
ده سا د دوئ پرانسے دے اسلام کښي
مرصلت علامې عيسے ویه کړي

بې له سفره ساتلے حاجت مند دے
خو ادراك د هر یو دي روح قطب دے
د دل هغه حال نفس مرحکومت دے
څه پرې هغه د جا لایو کو ساست دے
هر یو کوچنے اراده کښي اساعت دے
په اسلام کښي د اسعت د سیاست دے
د مؤمن خو ارادي د خلافت دے
چه خود ونکښي کتاب رهبانیت دے
کاهنانو شاه کړے هر امت دے
کتاب د شیطانانو ما ښت دے
ساتوني ده کاهي ده لوست دے
د ده څکه زړه ده سوځه جماعت دے
د کړنوپي د مرزا توسان قطب دے
مراجي خوپ پيغالي پرسو مست دے
ورکښي دکے رړ رر ره دا امت دے
اصولي اخلاق کله حصه دے
ررکړے دوئ دیاکښي ساعت دے
د مرزادوښ حال دا حکومت دے
پس له هغے د دوئ دوال د هلاکت دے
د عمر شریح السیر پکښې ده د سنت دے
دوئ کړے د العیب د مل رحمت دے
بروبر کښي د وي لا شرکو دے
یا سوځه بل د سمي په مرحلة مت دے
دلکښي بنك فسر د جال د ذمه مت دے

او مثل نه ئې علامې د حوري رحمت دے

د عیسیٰ حیات ثابت په ورسولیږي — د عیسیٰ ځای میلو ځنې لعنت دے
ثبوت او حکومت حکمت دے وارو — نن کس د نبیٌ دا علامت دے
علامې ثبوت دواړه منصاد دي — منصاد کله توکړے حالات دے
نبیٌ چه په ثبوت محکم په دے — د نبیٌ کار ارادی ده لاخیرت دے
پوسرے دوه علامې کولے نه سي — په مل هم دا د دنیا نرساست دے
حاجات کړي واړه دوه نور په سرکار چه کس — چا باکړے هم داعون هم سرلعنت دے
په نوري کس دوه کار د سرحوک کولي — د هرکار د دباره سل سرے ساعت دے
په فرقان کس علامې په لعنت والی — ارادی د الله فضل د رحمت دے
چه د حاجت کس شرط د علامے وي — د کس سک سر لعنت د بر لعنت دے
امامت همیشه هو دوه ته احرارو — لعنتي له خاورکړے امامت دے
هغه دے جهاد کړے ارادے له — لاده کړے تو ارادہ ملك سرخیرت دے
تاته سوي علامې کس سا ره دي — نن کس خاص ځائے داسهاد دے
د مرتا په ثبوت نامي توے به سوم — حه دوه کوم عدل د حکومت دے
دوه سال به د الهام به د نبیٌ دے — لعلام تاند سرعي سند امامت دے
حه عام حوک د الله او د رسولٌ وي — کله کړے د مرک دوئ اطاعت دے
امامت له ارادے نه کیدے نه سي — علامې کښی مرهت دوم دلت دے
علامې کس من مت به دے نامے سوے — د مرهت حال همیش حکومت دے
د سالو بالسي سل ارادی وي — سرفرقان کښی د اسی داعبارت دے
حه نبیٌ وي د هم سمت لازم وي — هر سمت لے سوئ سخصت دے
سخصت د اولوالامر واحی دے — د نبیٌ به لس دده د هر اطاعت دے
اولی الامر هغه حوک وي سر اسلام کس — حه مرهت د حالاس کس سا ست دے
چه حاوبدس د رسول مصلے وي — د هم بلاس سمت رضا بت دے
نال رسولٌ ایست احسي وه جهاد له — هسے به حه ثبوت کس سرا سمت دے
حه سالی حوک عرض د اسلام مرسي — د هم بلاس سمت لس تو بت دے
حه له حاسره فوت د نادو به وي — خلم کړے حا هغه د سر لعنت دے

واعب دَ فلسفې الهیان کړی   د دوی هوس سی څړ دنګ حقیقت دے

دا په لار د فلسفه د دے نیر سوے   د قران ده اهاس کړے بدنما دے

احلاقی هستی تا ه دَ هغې حاسو ه   چه ورکړے ده مسموم چا لرسبا دے

یه رُلا لوکس ورکړے ده بشه د ه   څکه هر یو وادبا ے سره د مست دے

سه با رهمیں موکړے شان لګوری   د دوی څکه تاوماد له سست دے

دکس ستر عیسی حیات دے   څو ده دَ حیات بلستان کیفیت دے

د نقا اسبا د اسمانس د هرچا سه   یه اسمان کس اسانی صحیح قطب دے

پر محلو ولکه څو برا وسی اسمان کس   هم څو بر نور بیر رو پکو رد حت دے

حوک بمرګ او حوک بر ه بلے ذ تبر و رهلی   بس مما بهکاره کمل ونکے د اهلیب دے

یه اسمان کس د هرچا وی سلم سی   د اسمان اث هوا کس په برطا قب دے

دَ اسمان یه رالګوري سځو دی و رحمری   دَ عیسی طابه اعجار سی حکیب دے

سوب همس د بامه دَ قطب وی   د حلیم یو اد قطب لاله حکمت دے

سدانس د عیسی هم نو مخی ه د ه   هم د ده حساب کس تروحاص مصلی طیب دے

ه محرم چه د قطب یه څنا یه وی   محرم میکس سلو هم د قطب دے

یه اولکس محرم شلمو ته سکا ری   محرم ساسی سوی د حکمت دے

تر قیامته خوک نوی یه قطب سی   چه د ده حو مره کمال دے خاصه دے

یوے نوی کمالات یه سکا ره کړے دی   حو مره الله ترینه کس ولے نه دے

یوسق ے تخته باد سوے یه دے   ادا به تخته حری عاد ب دے

دوم یده لسے حوکے و ه اسمان به   عیسی څکه بسه علم د ساعت دے

کرنه د برے حه عیسی بروے قرا نکس   احادسو د ده کوے سها د ب دے

احادس کړ وحسا س بو نیو سو څی سی   دَ مسلن مرکوم کمال کس سار ب دے

دا ربلیو دے د مورا یه احاد سو   دَ ستا هی کس د روح هر لوا سا دے

که عیسی حه روبق یه وے قران کس   سا قرانکس د مسل کوم لوا س دے

یه قران کس د عیسی حساب را سه دی   چه د ولے وے هم دَ علم د ساعت دے

احادسو د دے کړے سه لسځ د ے   هم د هرا الام بربروب سر سها د ب دے

مخل روند عیسیٰ بود و معلوف کړ — دا حسینی ارادی ده حکومت دے
مرزاوالیٔ غالب سوے عیسیٰ به وُه — به فرانگلش سکاره ترقی د اسپادت دے
موبره وے چه ارادی سرحسین واخلی — خاوره دوعائی ده سرحمت دے
دامرادے بورکړو ده مرګ د سه — ده باب کړے د جهاد ځکه اسا دے
همسه با مرد ترک دامردی سری — مرلی نکالی موبے سهادت دے
دجهاد به اتا بونو قلم رت سو — مرزاکړے دا احسان به حکومت دے
تولیٔ سکه به بوره به توبک وه — ارادکړے دوئ نرسل وارا میت دے
مرزاوالیٔ کامات سوے عیسیٰ به وُه — مسل سا چه امسل دوئ حدیث دے
به کامل بسے ناقص داعلی به دے — به کالیل کالر سوے سر لعت دے
د مرے روے خاوند دسرابت وه — دمرزابه چه لرده سرناعیب دے
د عیسیٰ ملت کامل سرځکه سو — هم لوکړے دَ عیسیٰ به ده رحمت دے
صفائیٔ ده د عیسیٰ به شرسار وکړه — انصاف وکړه اوس مسلم حرجا دے
هیرکے به سلطنت یا سے به سو — نا یے چه دَ نورے وحی تورت دے
صفائیٔ نوره دده دده ښکار ده — عیسیٰ ځکه سه علم د ساعت دے
سلئس دَ کوم انسان چه مجسمه وی — ساحبان کس ده هرسک دوئ دت دے
که خدا او سالسان دده روند سی — سا سل ولے لے بلاره روند ت دے
سانا بوتحوا بو روسن د لا سو — هر لوکړے تماب حرسهادت دے
دَ مسل وائلیند وکلس هیڅوک به وُه — دَ مسل مسئله بوی من گهرټ دے
په صورت عنصری کس عیسیٰ اُرسه — له مولکړه دوی چلی دے او حت دے
دَ نرحرجودی دوئ به حرسکی مرا اسمانکس — دَ مرزا عرض اندلس فلسفت دے
ده به دے وسوسه پر خلق گمراه کړے — معلوم سی چه مسکړ دے له دلے سا دے
فقالو لما نوید دے بوانا دے — ورانوی او بسوی دوئ عادت دے
مرزا تک دَ فلسفے سره له ورکړ — ضلالت مسکه دعه دَ ناعت دے
ده ماتحت قرآن دَ نوے فلسفے که — دے دَ باره ده مات کړے هدایت دے
معروبل حاورے کړے فلسفے و دے — ځکه سط دَ سوب حرق عادت دے

د مؤمن سره الهام د ده د ځان وي — د الهام سره رکن د شرحاجت دے
او سیده ساره د وحی د دا به وي — هغه وحی چه راوړي د شریعت دے
د مؤمن الهام ناله د عمل به وي — د نبي الهام ناوړے د هدایت دے
علماء او اهل ملکار د شریعت وي — همیشه د مدعا کار د رحمت دے
او ملهم به خامخا ویلے به دے — که څرګند څادر د کشف و کرامت دے
هر یو حیله اسان او اسها نسته — محمد سره ختمي په رسالت دے
چار اوړے جمالي جا جلالي وه — هر نبي به حق اغستے چه امت دے
نن کس او ځانے سوی دی دادواړه — نوان ځکه کامل دین کامل نعمت دے
نن کس هیڅ نوی د ال جا نشته — تر قیامت همیشه دا رسالت دے
کله د رسالت د ده جاري ده — همیشه هم دغه جاري د نبوت دے
نو چه حقیقت کس حکومت دے — حکومت له د سکے بل ضرورت دے
دا سکه ساتنه ئی روحاني صرف — په ساري جهان جاري تر قیامت دے
په تو هرم د مرها کوم سکه ده — کوم اخلاق دی کوم ناوړے د هدایت دے
که عیسے د دیاره راسي پاک نے رسه — ده رتبي نو څل کړے حکومت دے
اوس که ناجوړے حاکم سي ورله ساني — دیني خو د ساتلو ورا بت دے
دے به خلورا سا واخلي تحصله — هسے به چه دا او لوے نوب دے
عالمان د سعت حلام د دوئ وي — هسے به چه خو د دوئ جرنوب دے
د دوئ اخلاق وي د سا تو سیان نوي — دوئ له د ثبوت دعوے نعمت دے
عالمان واسے تر سوي دي په تري — هر لو کړے اجتهاد او اشاعت دے
نو نبي د پلے په دے و جبلات به — په ور کړے مرید او سوب دے
د مورا به د هر تو علمیت رنات وه — لا اوس د هغو تر عظمت دے
لا اوس د هغو مثال سلهري — په زړه د دوي روان نام امت دے
د مرستني دي تر سوې پر به پرسي — دروغ او خو ګړے سوب دے

په خادم ناله حق مسا د مولی فرض دے
هسے به چه دے جا وي د حضرت دے

دَ عیسیٰ خان اسم تواتر دے ‌ هسې نه چې واحد دُروا سب دے
نه دَ ظن به ربو دحجت دلیل سته ‌ بے دلیل دَ صرا صاحت عوب دے
که عیسیٰ زیلو که نه وے نا دسا نه ‌ حی مسل سرحرها نمل سوب دے
دَ عیسیٰ دروبن ابیوحس مرد امسوح کړل ‌ حه کس عسوی ربو دلوره باسا دے
درو عرب ده اصحاب هم امامان کړل ‌ حه ورکړے رعیسیٰ حاسها دب دے
ده هغه رها دسا کسودل نه تاج کس ‌ حه نه کوموا امان دَ کل اُمت دے
هر امام دُ نُسو کړے تصدیق دے ‌ اوده کړے دَ نُبو نکل سبب دے
تو امام عیسیٰ وبے حربه نه دے ‌ عساباتو کس دوی کړے اساعب دے
دوے سور کړے هم نه دَ سلیح اسلام وُ ‌ عسابا نو هو لکړے داد عوب دے
عسابان نو لیدسام دوم مسلمانان سو ‌ لراو نیے لو کړے دوُ مسحنسب دے
مورنا والیٰ دَ عیسیٰ خان نقصان دے ‌ هم نه وحه ددوی پراساعب دے
بر ثی دَ عسوی دین نه دے نه ده ‌ حه قرآن کس دَ عیسیٰ خان باسا دے
همسه حلق نه دین دَ بادشاه کاری ‌ داحد ب دپاک رسول دسولے حجت دے
نه کوم حاے کس حق دوے حکومت سته ‌ حالسلے ددوُ هلمه حماعت دے
بلتر والیٰ باسے لسردے قرآن کس ‌ ده مات کړے حلاعرولهرا سب دے
دده نوله عمدا دَ نمهاری وه ‌ ده سهکړے دَ ستتن یحی سب دے
نه وانړدے دَ دوزح نه د حساب دے ‌ نه وانړدے د یرح نه دمامب دے
هسې دالی مری حاله لوبه کاری ‌ ده کړے ساسې د لبه تامب دے
حاسسا به راسا ؤ مطلب والی ‌ ده کړے حرین خاکرطاعت دے
تاو ما به رسمیں محی دوسا سالیٰ ‌ لاد محی دده سلسلے دے لب ښت دے
بحری حلق ده نه معب کیو سه ‌ حاحه لوسې سائس ناولسمسا دے
نما وب دَ ترسمن دَ مرا دادے ‌ حرستن کړے حلهب مرداری نت دے
هر علم چه نه امام نه خلمه وی ‌ دهغه سعب بوان او بربعت دے
بس انهام ے سوب سلی ده ‌ اطمسان داد مؤمن بر ولت حمسا دے
همیشه الهام سوحر ناقل برکیری ‌ داد حلائے ده و من منځ کرحب دے

پاک رسول لوه نسبه سا تلے به وه — دَ علی کمی کس کړے دوئ رحلت دے
موږ به حکم دے څه ډلے جوړې به کړی — دا د علی به یهودو کښی عادت دے
دعه کار ډېر نا روا دے په اسلام کښ — ساه کړے دے مرهب هم ساست دے
دوه او یا ډلے جوړې دے اسلام کښ — ن جوړ کړے لوے ډلے شرارت دے
محمد په رښا به کښی مصلح وی — کار د دوه کس دَ سلیح دَ اساعت دے
هسے به چه خان له ډله دے جُدا کړی — دعه کار رښا بیت دے پوست دے
دعوه حلق بولی ئی اُمان وو — په اُمی داغلے دوکس سوت دے
یهودان او نصاری ټول عالمان وو — پیرو کړے دَ رسول اِبلاس سیت دے
لږ ورځی کښ صادوان د ریما نق وو — منافقو پورکړے شرارت دے
احادیث موضوعي جوړ کړ اِستماره — دوئ عمله دد کړے کتابت دے
پوله عرض سراب وه په اسلام کښ — یوسف دَ دوئ دلاس رښا بیت دے
موالی اسلام سو نانے له هرچا سره — ځکه دوئ کښ هسه محالت دے
جوړ د وان به بو دلا رسوخ خوک سرله — حادثه دَ له سبعه رقیبات دے
به دا سان دَ اسلام ده له باره نا رسوه — نو ئوله دوئ کور کښ عداوت دے
به اصولو کښ دد دوئ اصلاف پسه — فروعاتو سل کړے پوریمرت دے
دوئ اسلام نه فروعاتو باندې نرسود — د اسلام حرحر مطلب دَ لحوب دے
بے قرآن نر هیڅ کله دوئ نو نرسی — پیرو کړے داکو سس محرحلودت دے
هرېل هت الی سیلے ځما جوړ دے دی — باندې هسا بر دوئ تیلے دی اولاوت دے
بار به نورد محمد کښ اصلاف وی — یم د دعه اصلاف دا روا دے
دعه حقو وساد بوالسے دے برسا سی — دوی بوالسے کار د بن حل الغیبا دے
نمران بابی دخوبل هسا نفس دے — به راپلے ابابی واما لبت دے
هسے به هر جوک مطلب بیردا واچلے — به مکو دَ لرحرسا دا اک حصه دے
به مکر له محمد له محقق د سم — جو داطان ځانی له ځلے سرارت دے
بلا سان ډلے سو جوړ به اسلام کښ — د ډلے او با ډلے من جوړ لو اُمت دے
دهرجا ډله ځدا او ارحُد ا دے — دا د دوئ ځکه ورک شو برکت دے

هغه بیعت پلاس د رسول کړی — پس له ده د خلیفه پلاس بیعت دے
چه سالم څوک مذهب او سیاست سی — د هغو حق امامت د خلافت دے
په مرداد دے امت امام کړے شی — هر امام له قوم ورکړے امامت دے
ده وئیلی دی امام ځان ته نجیله — حاصلے د ده حل د سلطنت دے
دده چیلی فیصلے په قانون وی — دے د خواست پلاس فرائض لعلیت دے
که نعمان که شافعی امام مالک وه — قوم ورکړے اعتباری طور امامت دے
بو وئیلی کس ځان په امام نه دے — که دوی کړے اجتهاد پر اساعت دے
مجتهد ځان ته وئیلی امام نه دے — قوم ورکړے مجتهد سر امامت دے
خلیفه امام جاوید د حکومت وی — جا پرځلے طور ثغا په د امت دے
مجتهد که علاقی کس وی پاک پسه — ازادی هو محوا څی د امامت دے
علاقی کس سرپست چلیبے په سی — سرپست له ازادی د حکومت دے
په توسی مجتهد خپه علام دے — هو پوکړے ارادې کس اساعت دے
مو را اصلو کس له هر امام په کور وه — ده ربات کړے هو جا جلیفة هت دے
په اصولو کس تمام اماماں سو دی — اختلاف که فروعی د حق رحمت دے
اختلاف ده مو راجی په اصولو کس — اصولی اختلاف کله حقیقت دے
مو بو قرآن د علامې په باوسی — او لیسرک د هر انسان پلاس سعب دے
هغه احرو د سرلیب به سی شکوله — په بعث کس د علام هر سرلوس دے
دوان د هر جا سرار مومن ادے — پس له ده د خلیفه پلاس بیعت دے
ساعت د هادر عمل په قرآن پاک دے — چه قرآن می لاس د ساعت دے
چه عمل د حادسلے په قرآن به وی — هلمه کړے د هغو ساعت دے
د هغو اصلی عبادت د ساعت دے — حاجه سا برعو ره قلے هغه دے
ساعت د هغه مایه مؤمن دے — حاجه کړے د بی ددن حرمت دے
خمو ولس سر لیما مس کس بولوا لوچی — حاجه د لمه چلے کړے لوامت دے
دا دلوحا دیانو والو کمال دی — بیے لا ردوئی جمع کړے دار دولت دے
ډیر ابتی سوه کړے سه بوت کس — و پاکړے ده مولس دوی حرمت دے

بول داری چه سره یو شو عبادت کښ — څه چه سکاری دا د لوی الله خلقت دے
د اسلام دے چه د لوی الله مائل شو — له ده عنت د شوچا عبادت دے
تاسو بخو لاړ لوی دے ماما حامن یې — ولې تاسو کښ د علي عدل وت دے
تاسو نو لو حیل فطرت دے مونږ دا کړې — د یاره دارا و یې شرلوب دے
تاسو بد لیږي کتاب لاسو مرکان دی — د کتاب کښ شریعت حکمت عطیب دے
د دا تلو حماله یا سے حاجت نه وه — جواب کړې تاسو مریو شریعب دے
تاسو نو کتاب یا لیبے سالم نه دے — مادا ورپه کامل دین کامل نعمت دے
پس حماله یلینی رالو نکے سته — بو قیامت د قرآن دا مرنوت دے
س حماله بو ره وحی راتلے نه شی — که حلال شے که حرام دے ثبوت دے
حلمه نه وی له تاسو نه په تاسو — د مومن جی د دې د ځکے حلاوت دے
گمان نه د مل هس د سیاست وی — فرض یا سولیس امام دوه طاعت دے
نه عصمت حوک د اسلام ساتلے شی — د هغو یالاس حرام جما سعب دے
حلمه امام نه حواه گواه اداد وی — علامې اسلام کښ بشتر حرمت دے
په دعوی د ه د مرا مامن نو مرشوم — امامت که حلافت که رسالت دے
یالے شوے علامې کښ هیڅ کله دے — ده کړې علامې د حلا رحمت دے
علامې او امامت دی لوځاے شوی — یو ځاے شوے ~~[illegible]~~ متضاد کلر طاقت دے
لادعوے نه د مورا د سوب وی — لاور کړې مونږ لو سود دے
امو اکثر د ده بیعت څکو سره — د ادے طلوع رپد لو کښ نصب دے
هر رسول چه د داغلی دے دنیا ته — د هغوی ملاس رپو کړې معاد دے
نه نبی دے نه امام نه محمول دے — نه تبر سوے د ملار د معرفت دے
د ده ~~[illegible]~~ ملول سيال دلارے د کوځے دے — حاجه کړې مرده کور کښ سکوت دے
ستر کو ته ده حوړې ځاے ځاے دی — په حقو حقو بوے په ده حب دے
داشل د لوے م کړې لوی راسکړی — چاچه ځان ادکړو لوے دعرلعب دے
ده ~~[illegible]~~ [illegible] عبادت دد لو ملی نه — کتا لو کښ دوه عس و قیبا دے
والما طو حمع حرځ دے هر کتاب کښ — د تصنیف د کرد دی حقیقت دے

همیشه اسلام د دوئ د لاسه ورک دے — چه اخیستے ځان ځانی لره بیع دے
واعادت وه د هغوه لما دا و — هغوی کښ الله کړے شکایت دے
په هغو دوکښ څو شوی راهبان دی — د اسلام کله شعار رهبانیت دے
د اسلام ساد ابتلے دے پیدا اتو — همیشه دوئ تاه کړے هر امت دے
دوئ مانع د ترقئ د دین دنیا دی — دوئ ملاؤ کښ ډکاو د سیاست دے
دوئ چه کړی لو مړاں دی د مړده — دوی سو کړے د احرار حراریت دے
دوئ سو دے د کهیا استر علائی ده — د دوئ ځکه ذیل لاس کښ سیاست دے
همته مخالفت دی د دوئ کورکښ — د هرجا له پلوه سل جماعت دے
تعلیم درغ سوی د کمی د اتحاد وی — مصری کا د دوئ برابیسے اشاعت دے
د هرجا لیته هو راک د لاسه شو ده — د هر تو حبل اسلام کښ محارب دے
هر تو قوم د دحال کو سر ددانی کښ — د مسلم حسال د چلے کوتے چیندے
هر تو قوم تحیل مذهب ابدا دان د — د دوئ حو کړے مذهب خیل تومسه دے
حتیا تو به مذهب تو مسا ورک که — هر یو چه بدن کښ پیدا د طراعت دے
د هر ملاس کښ ګنجانے د حسد دی — هر تو ځان تهلکه دار کړئ د حسد دے
تو الله دے تو کتاب دے یو رسول د — تو اسلام کښ ځان ځان لرځان لرځا دے
درغ یو درغ نکښ هو تے تو ے حوبړے — د رساله اسلام څکه بر رحمت دے
به نړان اهل عمل و کله اعاره — حتی به عمل ناے حسب دے
د دوئ حال د چه حسب یعمل دے — د عرس د حاجر لوسے سهاوت دے
لا مر سیو کښ د یرا لو حسا لرو دے — چه هر به لری ګمراه د مرعت دے
حه بیران د وهو کسو رڅا ورو الله — من برون رهانیت د لو ببا دے
هغه بامره د تاریخ سر دے څوا ده — مر لورب کښ هم هیبوے د احال دے
چه قوم وب د د د لو الو سعب پرسو — هغه ان د د حو پسو قو سنا دے
دا بے دربکان تبرسوی دی مر ری — داد ماکښ د هغو د لاس طلب دے
باک د رسول دعوت ورکړے وهر جا به — بل سان ابلچو کړئ دوئ اصادے
هه راذئ حلوار اد حرسره لو کړو — سا سوے ځا لرځا لرحا عسد دے

د وحی او د ملك الهام جدا کړی — بس قرآن کښ روحانی پرده ستا دے
په قرآن باندې انسان رسی منزل ته — نو قرآن کښ مبارک دی مناسب دے
د الهام وحے د انسو اوړے د اهادی د — د ارحمت د هدایت د نصرت دے
هر مومن چه په صراط مستقیم دے — دغه الهام عزت د شرافت دے
نشی حوبه د ملهم سرافت بردی — د ملهم سره حکمت د کرامت دے
پردده کلام د نا سه د هرجا وی — لدنی علم حکمت عزت رحمت دے
حقائق او معارف د قرآن والی — ترجمان کړے د حکمت د قرآن دے
حکمات هم د حکمت کلام کویے — د ملهم خوله اکرام مرحق عادت دے
پر حکمت د لبرے عقلے نسه وی — چه اسرے لبریز حق عادت دے
د ملهم سپی مصر مرحا بسه — بے سیت د ملهم کلام سمعنت دے
هو ملهم مجمل الهام په معیار کوری — چه هغه د قرآن پاک حسابت دے
که لرحل به د قرآن الهام ناهروه — شیطانی دغه الهام د سارب دے
ساطین وحی راوړیه راشے هلو — بلیس ناص د لسلے جماعت دے
په آفاق او په انسم دوی ناولری — د قرآن د انګر مونږ مرمقالسا دے
الهام به د مرداد ی نا ولو نه — نباولکس مونځ چا علم حکمت دے
هر وحی د ده نو قه مسجره ده — هر الهام ده توهین د سوسا دے
چه عاطر به د دوینس کوی شوه — باور لرے ره اسا جیلی مردنسا دے
مراتی سم حرپی دی به وحی — هر وحی غاورځ حقیقت دے
مرابات د حل مونخو مرهم پیدا کړی — د قرآن د قرآت ماسی حرجات دے
په کلام باندې د خدای څو څو مرکښی — سابه وے کښ صرکان دلائل دے
په نوادے صدل و نسپی کولی ده — دا د هر هرکار حمل مراست دے
دعه کار د هر مومن لره کړی — فسے په حرد اخر سان ونوسا دے
هغے کس به حامی و سلے به دے — هر کښے حاسب د خدای رحمت دے
نوی د جاصرت مرکوے به وو — تر اسطے د د مونځ کښ عدالت دے
پومتل د جابی را علی به دے — کرنوسی د نوا صحت کس تر سادے

په راعلی عومی قائم مقام دے
هر یو موعود راعلی چپل وقت دے

هم باور د هغو ستان نه طعو پسه
هر امام د دوی غلام د حکومت دے

ازادی د دوی چپال کښ نه پیروی
غلامی لره دوی هیڅ کړے حرمت دے

هغه یې د کښ پاسل ری د حار وطن شته
په دې کښ پاسل روح د حالت دے

خودداری دی دوی کښ مرده یا سوے
علامې کړے دوی حکم رحمت دے

د دوی کار جان مرو سی موم توروښی ده
روا جنے همسه پېر دین دولت دے

تول اسلام د هغو بیچاب پېرتو ره عوښته
هر امام د حکومت پر مصلحت دے

د هر چا د حرمت د تن هم اصلا د
په شان سان دوی تاه کړه حکومت دے

څوک حلمه کښ د سیاهیانو علامان دی
حاکمی جامه کښ کړے حماسه دے

څوک حلمه کښ د امام بیسوا عدل دے
چا حوب کړے ځان لمسان سون دے

په سان شان علامان سی حکومت له
همسه د علامانو دین دولت دے

علامان د هغو سان بیچاب ارزان دی
لس دوی د یمالی هلکی لیمس دے

په الله مانلی دروغ ورسره سکاری
چر کړے د دوی وراق حکومت دے

څوک یې تتی څوک امام سی څوک سپر تتی
هر اوار د دوی د ماده د دولت دے

په یې د سهیب ازادی مرص وی
پالسی د اد اسلام ده سیاست دے

یوه ورځ علامی کړے یې ... ه ده
کر هرچون و تر سوے مصیبت دے

که یقول د مرزا مر عیسیٰ مسیح وی
هم لره مانلی حرام دا و را تت دے

د ازادوراتت ورپے علام به دے
په یې ازادی مرص ده لا هغه دے

اسمانی قانون جاری کړے په وطن کښ
اسانی قانون کړی آدم حکمت دے

هیڅه یې مطاع وی مطیع به وی
د مردا د بلا د لاتی سوب دے

کوم قانون چه لعنتی ده په ساکښ
د هغه د خلق کړے عمابت دے

مه یې د سرعب ازادی مرص وی
لا هغه دے لا جهاد شهادت دے

یو یې سره مرګړے مه څوک به وه
د دوی د نورو لا بل کړے اساعت دے

په خوګاله کښ مه د دوی جماعت جوړ کړه
بیا اخیے ازادی دوی حکومت دے

چپل د دوسل مانلی هم بود ازاد سوے
لا د دوی کړے نو ازاد ملک هجرت دے

وعده شان د سوت کله کښلے سی — په سالوکښ را علی حریت دے
چه مجمله اماماں نے علا مان وی — بادے سوئے ذهن کله عیب دے
آزادی په علا مانو ده چرا چه — کله کړے علا مانو امامت دے
چه کله دان دکوم تو قوم سرعلا مے سی — په دساکښ د دے قوم دعزت حصت دے
مایوسی لسی سبی نکښ مدا سی — بلدد دے دیاد باده بول محبت دے
ترقامت په ازاد هندوستان سرسی — کوربل لے علائی دد دے قطب دے
چه برجود دے مذهب سرد دے لو سوے — ورتعاوهٔ نوهجے طوق ولعنت دے
په اسلام کښ محبت د دا دادی ده — دهر چا د هند مذهب نعمت دے
په اسلام کښ حکومت د دے آزادی ده — د هند مذهب تابع دحکومت دے
بے هند په هر یو قوم په ملیح والیٔ — لعنت حسل برو که هر هند مت دے
اتریوب د هند په حسابو — څله د دے کنړ دے څو بسو لعنت دے
په تاځا کښ مذهبی حکو په بسه — هر ځائے کښی قومیت د سیاست دے
سیراووځ دی دحل قوم سر ووائے کښ — آرپاورپ کښ هسر حکما محبت دے
چه برجودا لګان دی آرپاورپ کښ — برهجے عاره د دے طوق لعنت دے
آزادئ له آیه کووره لعل دسرد دے — د مؤمن سحی آزادی حلاوت دے
داپه حوک وی حربی دو دے آزادی کړی — د دی په لوشٔ دچا ارطاعت دے
په هند مذهب کښ و رحلو ملیح دی — سر اسلام کښ د علو د جلالت دے
له ملیحو په اسلام په کره په دے — دوه وړکوپے صرکلے هیس عبادت دے
اسلام برده بادے سوے هند ستان کښ — څله عاره کړ دے طوق د عبادت دے
ځاهل به کړ حاهل وی باسد سی — څه کولے علامی حاصل لیا دے
رمایه احرے لاردے کړی په لاردے — داروسا د رمانے الیه ولی سیادت دے
باحیل ی علامان به دی دیا کښ — حالمدلے او بولے ... تو قوم او حیا دے
د مراعرض سلیح د اسلام په قوة — دده یو اږو علا هٔ یلیح د شوکت دے
علامان سدا کوی اصلی معبو کښی — ده پی الیه یراشرط د حاله سیادت دے
په تو دیا کښ کښ کی د دے خصال آزادی ده — هر تو کښ کښ کار حاصر د دے جهت دے

په نبوت به محمدٌ څه فخر اوکړی ماسبق دا احمد محمود عرب دے
فاتو ګله مکه مدینه نه شوه څه د وحی نزول په ابتدا ورب دے
دوی کړے وحی هجرے جاری وه چاوېه دی تمام شوے دا نعمت دے
کامل شوے چه پرو سولیما نه وه څه بېرته شو هر چا نه بشارت دے
د غیر ټوله وحی وه تکمیل د باره له تکمیل پس د وحی څه حاجت دے
په قرآن کښے الهام مومن شکوی دا اداده د ځان د باده سارب دے
په الهام باندی خطا او ساحر کار دے ما د پاله کامل شوے شریعت دے
د نبوت الهام خطی نه شی سړی د نبی الهام دلیل د لا تعجب دے
بولیسان سر دشمنان وو د کفار وو دارا علي د شانو صاحب دے
وړیسان دی چل سوځے لاد کس هر شئ په رسول لے د برودت دے
دوی حوله کړو رې سره کا دره دوی د نور دولا الله کړی اساعت دے
عاصیانه د وځے آزاد مسلمانان کړل د شانو اوله او فرض وځے خدمت دے
د وځے په لواو ریه عومل مسلمانان کړل بل یسان د دوځے خو پرشوے خلافت دے
د شانو الستی بل ا رادی وی علامی ئې نکس یک بس لعت دے
علامئ کس مذهب سره نا لے شوے د مذهب شان هم بس په حکومت دے
مو ... څه ارادی په عیسے واطی حاوره وو علامی ده نه رحمت دے
مرد و شمر جلوس لوړ پښتو مات په دنیا باندی د وځے سمار هیبت دے
بے معلوم شوه چې کښې مسلمانان وی ماڅه کړے د مړو صاحب سبب دے
د مسلمان لوړ اسلام د دوځے جلوان دی هو د سبق دی د پاک رسول امت دے
د دار په خوا څوا د حکومت وی په سر لوی کس ږیږی مرط د نسب دے
په هر چا باندی آدم علامی ده د والامت به آخری دا و صیب دے
مړ را خی د سم خوړلے په الله دے مرد ساکښل نضا مرداد دا حکومت دے
مړ را خی ود سر رحمت د الله والی کوم قانون حرامی د اریا ورب دے
محلے لوی دے د دوځے سر سولے دکے ورځ ماړه دوی سر حاضر غایب دے
لوړ روح نه دم د سر باس رشے ده دی دوی دا دی پس ایمان په حکومت دے

ځای ځای د اسلام سره وخت له کماله   هسې به چه نه کاره د دوی حق دے
هو یاران دې د مردا پوه کس سوے   تاه سوې هم اسلام د ارباورت دے
له یو قوم به جابرو ایمان را به وړو   ده علا کړے د اسلام سر جماعت دے
جا د ده به پانها وبلے کلمه ده   که سکهان دی که ارباد دی که رحمت دے
هر یو دے کامان سوې مجمل تر دے کس   لاده موږ به دے لاکښ سهلوب دے
علاے کس همه قوم برابنے به دے   دنی سان حکومت د لا هجرت دے
بو دعوت د علاے د کړے به ده   د کفارو به دوی کړے بل تعریف دے
موماند همسه روپه دی بکور کس   دکافرستره سندن دے لا هجرت دے
علاے کس چه خوک وسی لعنی ووی   لعنی مانبی حرام تو د جنت دے
دوی برابوسه د جهاد د الله سر دی   به دوی کړے حرام د د حلاوت دے
د اسلام معاملے له تهرلی وسوے   هسه سان سر جلب ورکړے لوی دولت دے
احیا او د مرداخوک صبح سرکوے   حه امل د خوک د سرکوی لعنت دے
سه به دوی حرص د اسلام وکه   کم د ورک سوې ددوی لاسو کس طاقت دے
دکس تنګ سر جهاد د وے لوے دے   د اسلام جهاد داعلی اشاعت دے
ولے کوم دوت حرکما رکوئے سر لاس کړی   حاور لیه وا سے ومن کوئ قیامت دے
به سر دوی انډ حج فرض د سب الله دے   که هزار حمله بدبلس سما سبا دے
د مکے ځائے وادان دا الله کور سو   لعنی چر بر د سا کس ارباورت دے
دجب محله جوړه ده وادان کس   دا قصی بلس مسار د حماعت دے
به لاهور ایسے ده قوم د ملت دے   سر لو هلو هم جر عیسی ای د کر حصت دے
ده کړے حیلے خان لوے د لر عیسی ایر   هو یی سر ده کړے حملې سب دے
موږ او الی حه انسان مکلف به دے   دروے د مانه وموسوسے در فساد دے
د مردان لو د بلاد دوی به سر دے   هدرو د دوی د دونه مات کړ ست دے
دوی ځای بر فلسفه درو رے سر دی   حر تکلف بو اد رو ړي ځان صحبت دے
افسرا هغه امام سے کیا ه ده   چه مسکوخوک د مر ابرو ب دے
له خوک والی بد سروالی محمد دے   د سلکت دعو بلا د سوت دے

لوی لوی د مذهب نور لسی
د مذهب په علانیه دی اُس وتی
نور مذهب نور دوی سره شته او شاں په
د دوی مذهب د ساست دلائل سابی
په نور بالسویکی اتر نور تو سری
دے د پاره مذهبی حلق نکاره دو
موداانو به د نور به دریا هرشی
واحدهب دے د پردو کړے په نور وکړی
ورځ لاړ کوټک سره تو نژ نیټا به
حاله دی داحرے نو انه دی
په ده کړے ځه محدیلی په احتهاد دے
واړه کهیرے صفائی دده دلائل ده
طالکان د کالجونو دے نیر باسی
هیچ ضرور دے له ایمان په اسلام نوی
اکو نکو دوی لو سے مل سو کس
نیمری حلق نه دے نابی نیر وری
د وطن ملار نور سوے موراته دے
دے دلارے نه کوټک سره دے یو نوے
هیچوک نه لے جوړه لے نی دنیا کښ
که نور کښ نیځه کښ موږانانو سو
نه لکو نو عیسایان سو هندوستانکښ
نه نه سس کنی هسی نانے د اسلام سو
ځه مودا یه بیځه کس نی کسری
دا یې حلق اریاسو هندوستان کښ
ورځ په ورځ مسلمانان کافران کیږی

د نورب مذهب نیمړے ساس دے
دوی لمدلے نوس رهاست دے
که اسلام دے له دوی لماس دے
هر لمدب کښ دو کنګ هم مصلحت قت دے
نو لوری سه دے ابو هیبت دے
یه لمدب کښ د موزا ځکه عزاب دے
بالسویکی انز نوریه کښ سرعت دے
چه څو نورے ایمان د حادولت دے
ددوی نولد کالجونو علمیت دے
سکاره شو دے دوی نرداوے لعب دے
ده یه کړے نو له نړ نه عبارت دے
هسے نه چه اصلیت د حقیقت دے
دوی لمس کړی حرمت د سر صفا دے
چه بیل کس کوم تو اس دے کوم مرعنا دے
لاناد کړے جاحدیت دوه نوایت دے
دوی خیال دے حرمړ ابو یے یر وطن دے
دده لاردوطن سره صلات لسب دے
هم وطن دده غلط رواجات دے
دلے کله توح دلیل د صداقت دے
هر یاد دری دلته هوړ کړے جمعه دے
انږ نهر کس دوی لب کړے دا امت دے
هرځاے کښ یادریانو اشاعت دے
هر یادری خو سا حمل د د رسالت دے
خاے ځاے کښ د ارشاد و سارت دے
هر ملک کښ نالان کلی نه دے امساد دے

مسلمان سره دوی محبت سته — د سرکار سره الفت دے محبت دے
په سرو ربه دوی اوپه یه لری — دوی هم کړے د قران دا هدایت دے
که مذهب ورسرحد یرے د حکم مسی — پر دوی د درس پکښ هدایت دے
ازادی د دوی خیال کښ به سوے — دوی به کړے حلال امر د اوصیت دے
د هغوم سره ښه حسال د ازادئے دے — دوی کړلے علامے کښ شان دے
لرحا مرحکومت کوری سک دوی به — چه سل کړے دوی له قوم مرحاعت دے
چه امت به د دوی او کړے لرد دوی به — ښه د ساکښ ملت پرد قومیت دے
علامی له نکښ سک شرلعت دے — چه د قوم پر سر راسی یے عزت دے
که هغومره وے بوے د مسلمان سوے — لرهغلے کښ وریکور د جهالت دے
به دوی عم د حلوروسره وسره اوکه — به دوی کړے مسلمان بریدیت دے
مسلمان به د کافر په نظر کوری — سیا کړے دوی کښ هر دعم همت دے
به به عم به مرسا دے کښ نکا ربری — دوی سیل کړے لر اسلام مرجماعت دے
دوی لرحان حلوست کړو یو د وزملکه — وایه دوی کښ فالیت دے سیاست دے
ښ له دیه به دوی نور مرکوی کوری — دوی ورکړے حاو رو پې له رحمت دے
سره او سپي که دی بوریت مسلمانان سته — هم د دوی د بوره بوده به نصیحت دے
دوی نور محو لنته اوروالی د وبه — نورنک کښ محی ټول د قومیت دے
دوی تیت به حیات پرسی هملکی به — د مونږ صاحب جیا سر بولاجهت دے
دوی به دیه کښ بولد رج دوی نور حالی — د علام چه حه د ساکښ ټولیت دے
دوه او باد لے جو خوری دے اسلام کښ — ښ خو په کړے نوے دے سرا ارسادے
هر قوم مرکے کوری حان د باره — ښ د ساکښ امداد مر قومیت دے
حسابو حمله چه له باد ساد کړه — بار علی دوی سره امامت دے
هر قوم به قومیت د ساعت کړی — دوی کړے حسی خان حسب دے
دحست سوسی سلام د دوی حقکاری — د حسب دوی کښ براسے عداوت دے
ار د ورو خوک سرړی سوما سو — که هغو ورته ورلو د حسب دے
دوی احمد سره نسل کښ د حیثا سو — دا قرصت کړلے ورو عسیت دے

هر دا بره کس دعوے د سوب ده ازاله که براهين که حصم دے
حوک چه ده په نی سروالئ کا هو دے اليدلے ازاله کس دا لعب دے
گواهئ په ذيل هيجا حب بسه امالی د فادیان وارہ جماعت دے
هم یا نره کس دعوی د براهین سر مفصل کتاب د وحی حصص دے
ذ الفاظو جمع حرح د نظل بروز دے حصم کس دعوئ رد نبوت دے
په نامه د پاک رسول حلق سر نا سی چه حاصلا به له ده سر داطاعت دے
و الفاظ دی نالے سوی د سر دو سالوسی ده نو ست رهماست دے
ده ساهان شان لحو رکړے د نتی دے بیر فادیان کس سکاره بروه هر علامت دے
سم دردو بره لو سے سی نه عاکس ما لحمله اوس لے دا صفت دے
دسی حطا ـ حلوه دے لا سلام دے هر کتاب کس د سی دا علامت دے
هغه حوک چه محمد لا محمد دی تر را علی د دو نوم شرحمت دے
مرزا کړے احهاد نه دے سر وس کس السه دده تحل نه د سازست دے
په عالم دے بر قصیرو دے نه ملح دے بو ازدہ ددہ علما عر سب دے
که کلام حرد ده وحی الہام و دے دالله کلام علط حرنک حکمت دے
دالله رسول کلام چه صحیح نه سی خا سما نر حه امت وصاحت دے
د امی د خولے ويلے قران پاک دے هم ادب دده صحیح هم بلاغت دے
علماء او سعراء ورته عاجز سو بولو او نا بر دا خو د خصم دے
دامی کلام بر سرعا نو کسود حردده د خولے صحیح حرنګ لعب دے
په واسان د محمد د ځمهلا دے په کلام دده کس حرفه حکمت دے
ها نام نقشه کړے ده په دین کس مرزا کړے د حو لو وضاحت دے
د مرزا سر احهادان نوے به سو حه دده د کوم فقه شریعت دے
فادیانی وارہ دل د سوب دے لاهوریانو حل کړے جماعت دے
لاهوریان د سوب کرعائل ور و ی د مرزا قائل محمله کتاب دے
دواړه هلے علاہان د حکومت دی دا د سرد دی سر بانے و صيت دے
خدائے ځا ئے اسلام ساه کړه تقادا و دی کړے حکومت د دو محبت دے

دوئ به سنګه سوه حامه د کور و کلي
وضع قطع د يورپ هرڅه اختيار کړه
د يورپ فيشن هرڅه نا بل فرض وه
سل وچه رد پتلون توپي سره دے
ملاب د نصاراؤ سره سه دے
ديا اصول د سرسيد عليه الرحمت وه
هم علام د حکومت بد برا حمد وه
سات سات علامان کړي دوئ هند کي د
به کالج د سرسيد بر سک بنت وه
د هرچا له نصاراؤ به نفرت وه
چه له دوئ به دا اهل د حلوو رک سي
مدرسے د حکومت سا ړے نړے دے
د سکارو د لے جوړے مدرسو کړے
به بازارے علامے به به لو هري
بولد کار حلي بد دوئ کس سو سکاره
د اولاد د کسب کړو که دے کسب
تجارت د هند ملاس کس د يورپ شو
به مرکب يه هرباني لو هري
سيه او ورځ د لوګړے دباده کوري
علامي لسي سي کس سد اسوه
دوبله حادثے سره يه جهان کوري
يه صنعت حرفت کسب نه لو هري
تجارت شو ملاس کس د هند وا لو
باقالله دا سے کله هند و سان وه
د تعليم له دوئ سرانے حمل هوکړ

لا براوس کاليما لو کس نعرت دے
دوئ لوپلے به دوئ لا رکس مالدو دے
لوړي لباس به دوئ کړے نعرت دے
د لباس کس جواه محواه کا هلت دے
لوی لوات د دوئ حل هما ملا رمت دے
ما الملي دوه خطو کتابت دے
باره کړے د اسلام ورته عصمت دے
دوئ براليے مرلد وهند هيبت دے
باک الله کس اوس ليے برکت دے
د دباده سرسيد کړے محنت دے
دا د دوئ نعرت سو دلتاو دے
ده د دوئ لا سو کړے اشاعت دے
لس روے د تکالي هند کي همت دے
۷۷ رحاماند باوان برته سو دولت دے
دا سست د هند سان ته ملا کما دے
ساه کړے د تعليم د هند صنعت دے
د ه دوئ ځکه د وهمي لاس کس قسمت دے
سرلمهب باني بد دوئ کس قوميت دے
دد دوئ ځکه حکومت بولمنت دے
هملبد د علامانو کار حلقمت دے
حه دوا رڅو مرلس ملازمت دے
جاحه کړے د سيد صاحب بيعت دے
هم تعليم کس هند کړے سبقت دے
هم سرلمد اعوستے و هند د دے
دوئ کړے رزاوي ځکه حکومت دے

د دوی حالات چه څه څوک بیان دی — هو واکمنان د دوی خاوندان وطن دے
حاله لره حاله پېره پرته ورکړی — همیشه ځکه بندیو کښ حکومت دے
د حب ښکلی دارانوا اسلام سنګ که — د دوی کړپلے د ښکلوکښ پرېږدولت دے
تاسے سوداګر ښکلی دی له نهو ده - — د اسلام کله سعادت رهنما نسا دے
د عمر کار دے په وساکښ د پیسو — چا په خو هره لرامانت مالدولت دے
د عمه کار د سوداګو د ګناه دارد دے — بندیانکښ د قران صرف ابتدا دے
ښ بروں همیوال د پرسو مراسلام کښ — بولوالیسے بکښ رحمت و طهارت دے
پښتان د دوی د اسلام دواعلے دی — هر یو کښ له د دوی د دښمن توصیف دے
سرهان د حال کښ که سا په سو واړه — د دوی کړپلے والوال د عمت دے
د هر چا په نس سا د دوی چه دا حیلې ی — هر یو په د حکومت په مصلحت دے
هو چا که هلاد وریږ خو پکړے دینګا رنګ دے — د هر چا ده چالاکی هرځه همت دے
چواک کمد نوس فلمدان سو دوی باڼ — حاسولے دے عرض لرامانت دے
علمحه خوری کا د عمر ساتکو سرکا بدیو ته — چه ساتکو په سرسام دا یا کیبا دے
دا سے د پرته وخواه سرشوی سرکار دی — چرد دوی د پطوی نعاړه د لعب دے
په شان سان تاب د دوی کړے عذری وه — د دوی سوالتے حکومت لرداامت دے
پرنو رحاتابد حدیث دسمد رتاب وه — د سد په رتاب مرزاکے حرمت دے
دسمد حرمت د حدیث دیاره په وه — د توتو بچری ماده پرست دے
په وائلد ے د الهام وه په د وحی — د کړپلے د رسول د خولے اسا دے
د کړپلے د نور سپاره درس اوه — څه بدے کښ نشا د حقیقت دے
وه اوردت هب سرتوسو مسلم کښ — نه د دوی ولے لاسو سرګو لرب دے
لوکوی په مسلمان لعب کښ له — د ذرو حلقو پرخوله کښ سیاد دے
سوی لوکلے د نور په سامان لاړے — خو خلے بدے سوی لعاوب دے
دالهب واړه ورک کړے سرسیل وه — دادسرحطاب عوض د دوی حلفه دے
بوائے کسولیار ار د ولا نسبه به — ده لو پلے بر لند د هلو ولس دے
سرچاکر هوش سد د کوب ښلوں سو — عوره سوی د نور بلا تبار رحما دے

په نۍ دَ شریعت ازادي قومي وي — پالیسي دا دَ اسلام دَ سیاست دے
سیاست او مذهب دواړه سره یو ځای کښ — هم ویاړه دَ مذهب پولیټیکس دے
سیاست لکه بدن مذهب ئے ساه ده — بې بدن دَ ساه چرته سکونت دے
سیاست لکه درخت مذهب میوه ده — بې درخت میوه وي دا عادت نه دے
سیاست لکه قلم مذهب کتاب دے — بې قلمه کله شوے کتابت دے
شریعت ئے حکومت نائب ئے نبي — دوهم نوم دَ شریعت نبي حکومت دے
شریعت دے وضع شوي حکومت له — هسې نه چې دوه دي دا بغاوت دے
چه امام خلق دَ شرع لحاظ نه کړے — امام کړے خاتمه دَ شریعت دے
دَ مرزا غرضي درخواست وه حکومت نه — په سر له ده جاري کړے حکومت دے
بے قرانَ تفصیلے دَ سلطان کار دے — هم وا سو ئے هم کافر دے په نعمت دے
دَ مرزا صاحب دعوت دَ غلامي وه — او انګریز دا له شرطونه سعادت دے
اسماني قانون ساز ئے مساوات دے — دَ انسان قانون کښ عمده ملت دے
اسماني قانون نه مونږ مذهب وایو — چه اطلاق دے عملونو ئي سیاست دے
غلامۍ کښ مذهب نه دے پاتے شوی — دَ مذهب ځان هسې محکومیت دے
حکومت چه دَ نورو شي دَ قوم لاسه — پاتے شو مذهب کله سلامت دے
بې هوشه ده غلامه حالت مذهب نه — کوم مذهب کښ چه قانون سازي نشته دے
چه دَ شرع حل جاري نه محرم نه شي — بس دعوې او دَ اسلام محض خیانت دے
حل ئے هندوان هم باده وي نذر مسالکښ — خادمان ئے پرلسے حمد ثنا سنت دے
لوئے لهاف مرزائیت دے اسلام کښ — نه دے روغ اسے شوے تجارت دے
اختلاف لوي شو ملت نه امت کښ — داسې شوے دَ قوم دَ هلاکت دے
مرد هغه وي صبر دَ رادې حمل کړي — ده ورکړے جلو دوستو له رخصت دے
نو هغه دَ ده بلا سن ستي او له کړه — هسې دالي اربابه ملامت دے
لاډل شوي پر الفاظو کمال نه دے — جهاد ځکه فرض اسلام کښ حکومت دے
هندوان هم نه ئے ده شوي دَ حربیت دے — داعتبار دَ حکومت نه دَ ملکیت دے
نه دَ وجه لوامان ملا نه وړه — دستور ساز دده نرهم نرهت دے

طوق نعاره د هوجار علاقے سو
غلاقے کښ ازادي که موندے سي
د تعليم او اولاد غمـ که د اشرافو
د تعليم حموي سر باني حمل برهـ که
په د علم به معلوکس وا تعليم دے
ولے ساو سب سرسر دے که هرچه دے
کرپتي د علاقا نو کو د علمائ وه
هر و سب اوره ساره وه هندوستان کښ
دوه هو توبه وي سرانه سرهند سان کښ
هميشه د دوئ جگړې وي نکورکس
لوئے واړه هندوان واحل سودی سوکس
علاقي کښ د دوئ حمور برده پاکئ ي
سرپسل لرحوب و ځي مسلمانان کړل
رباني کښ احساس راوسب جمله
که د هند مسلمانانو کښ حر روح دے
که حاصب د گو رمسا کړه پشسل وه
د مو را صاحب سر خبر خو اوده حوک باد کړي
دعا بوم به هیڅوک ده مو صان نکړل
د عسمے مسلم طبعي اصلاح د ه کړه
سبه کاله کښ دسا ازاد پيدے شي
هم جمله دوه دا طوق لسابه لو رد
لويئ داو ريړه لوسه ښولك به و و
دوه ډا بو ن حملې ـه سي مملکت کښ
اسلامي قانون به حواه بحواه ازادوي
هوڅ ادوس به سرنصب د پلے به سي

دوسمي د باره بوالد دوئے محسب دے
چه وحاد بلالس کښ نماربے دے
ده سو ر کړي د احرار و حرسب دے
شاه سوئ حمور ځکړ و مسب دے
عسا کړي سر شپل حالي صفب دے
د سبل وابل ون د اخل مسب دے
س علمائ کښ قوم دے حرسب دے
هميسه د هر لوکار د باره و سب دے
بولئ دوئ د علاقے د عمر علت دے
د نحوانه د هندو ابو خراب سب دے
ځکه زباب د دوئ جو ړ لباس دے
دوئ سولے ورد هو بو عدالت دے
ځکه روح بد دوئ کښ بن د قومسا دے
۸ر حاکس سدا سوئ حرست دے
دعر روح د سرپسل عالي همساد ے
هو سايلي ورسه ده د وام سا دے
سبه کاله کښ ده کړ خر حل صا دے
برلوهسرم حر دا حر رنگ سوب دے
د مرداو مسلـ وار د رسالب دے
ده برابيه علائي کښ حلا مب دے
دمسا کساره لا حنگ دے لا هجرب دے
سرلس لاس دوئ ازاد کړے سرليب دے
هرقانون له حلقک حلا طاقب دے
جاصلے هم قانون هم سرلعب دے
د مرد القول سلبع به اساعت دے

څوک چه به وائي دده کتاب بدعتي — هغه کس امي به دي به لعنت دے
سکاره کړے نبي محمد به دي — نبي هميشه تابع د سنت دے
له مرداره به دا هم لوره ده — کوم چه کړے لوادلي رنگ کرامت دے
نبي لواړي خوب او دعا به وي — به لوارے د سالکت وکرامت دے
دغه کار د هغوي ولا نه کيږي — چه دچا په کښي لرزوے صفات دے
هول چه لوے سوي اوساکي وطن کښي — د سردانې نبي خرقِ عادت دے
لاهوريان سره دي سي د بدعت دے — هميشه رسالي سو سرد لس دے
د مرزا به قوم د توسک کړل حلحالوبه — څکه دوئ سر ساعت کښي ... دے
پيرنه سره وله د دوئ سوال نبي ورو — به نبي کښي کوم لواد سرابت دے
سود اوريان نه خپل تمرامراخلاص دے — واسے به ده څکه نه په طريقت دے
هسي په دچا هسي مرزا اسلام دے — د اسلام مفصل تبليغ د اشاعت دے
تحصيب که دهغوي خرد اسلام سي — داسکه چه ساد دے سردارت دے
د تمام اصحاب تمام سرور سوکاري — د نبي يخاتے منبر نوے لعنت دے
پوامت هسي مسلے د رسول ده — لس له ده له هسي سرنه عبادت دے
... دے مرصد کښي محمد دوي — کار دده د تبليغ د اشاعت دے
د محمد نبي قرآن کښي جرنسه — الله د اولو الامر فرض سنت دے
اولو الامر هغه څوک دي په اسلام کښي — هغه مرهب وحالاس کښي سياست دے
نه سان نبي لازم هم د عيسے دے — اخري حبار له فرض دده نبيت دے
هر نبي احسن سوئ د جهاد له — د تبليغ د اشاعت د چه سنت دے
له د هغو محمد سنت لازم شي — ځکه کړے برا امت د همتا دے
نه سان په لے حوريتے به امت کښي — به به هغه دادو سا به سا ... دے
لرسلي دردو عم ناکس پر لاسي — دے کړے دير و عم لو هر است دے
به اسلام کښي داسي دے له بود و — د اسلام کله سعادت رهنا ... دے
دغه حمر رهنا سنت د دچه بردے — حاجه څاب مکه داوکړے د حسا دے
دعا احسوځي دلحا نسه — له سوله نس سنت د جلادت دے

همسه ایمان راوړی دے هغه ا نو
نه کړو د ړه لو د د دو نعرا سرهدکس
به میل نو عباسی مرد ﷺ که
ولاس کس مذهب نو ځلو ځای ری
د سره اسلام غسامځه کا وسه
دده بوله مالسی دَحکومت ده
څوک چه نوے فساد اخوی اسلام کس
د شو لسله ملت به دی لاو سل
دوه او با چلے حو تو پوے اسلام کس
هغه چله کس سو سوک دے نو مسر
شرارت لاو دفع سو دوی به دے
نو ماله هم سوه چلے چاله نه سوه
نه اسلام کس او دوس قوم دسپوں دے
نو وسه ده لو ملک د لو هغه دے
ددے به لو لو او وار دے کړا اور کړی
وادیا مان کس مذهب نوے اساسی
هر لوکس دَحکومت دَ باره کوری
لوی فساد دَ دے حو کړپ محوس کس
نه کا ولکس صحرو دب حرد سلیح وه
به نسوب دَجهاد نو ره سه باسی
مروا والی جه جهاد دَ نو دے سه
حکومت ه دَ مسک حر رحمت والی
لا هو ربا نو هسے جهاد دَ بیاک کړے
دو سردی محمد مورا سروالی
محمد ناوه کوئی حیلے به والے

حه راوړی حالاس کس صدا ت دے
هم سرحس کس دَاسلام لوے حماعت دے
با بل سو حو مرا به ولاست دے
دلو ربرهب بیم مصلحت وت دے
دو کسر لے اساعس مصلحت دے
هرلوکس ښکار حا ضر ځیلمت دے
دَ هغه ولاس سعت طوی دلعت دے
بوکول لا دلاس لیے دی دا اسادے
ساه کوپے دعے ډلو دا امت دے
هر لو حان بکر دار کړے دحساد دے
حه هو کوپے نوے ډلے سرارت دے
دلوسے ډلے به لله نو لعنت دے
لاراوس مذهب دو کس نو مسادے
دا اساس دَ توفی دی سیاست دے
له حهلم به رهران نو طاقت دے
معل عرض ددو نهاق دے سارت دے
سکاره سو حامے بحامے دا حقیقت دے
صلیت سو وادانے حکه تهمت دے
حه حمله حکومت د سر لعنت دے
دا عرض دد دعوے دَ هوت دے
حبوبه دے دحوان جهاد وطن دے
دَ مسکه لعنی دے به لعنت دے
کیوه دو نه سکاره سو حقیقت دے
دسوال دمورا صاحب دَ نوت دے
ده رسی کړلے حان اوحت دے

همه یې سپک سوي د احرارو — د لیو د مصطفی وچه سپک دي
ازادي له د ازاد سپک لازم دي — وانبیا لوی سه په د سیاست دي
چه د حالو په طوق د غلامۍ وي — د هغوی په لاس سوه کو الیت دي
هغه مرکه امام چه لاس نوی کړي — مجلس الیه کوم امام ... دي
دیکا کامل انسان مدعی نه دی — په سپک کس ... امام ... دي
عارف والی د درولسی برک وهود — په حوکس مو ... لحه دي
مخرب کس چه د حق تان فراموش کړي — د بزرک وحودوالی طرف دي
په کامل انسان هو مو په کامل ... — په ناقص ناقص تنقو هر امام دي
دهولی حال د بوه هم رنگ کوي پرده — سا ... رنګ کوي ... دي
حان ور عوره لر د هسې عمل را نو — نا ... کوي ... دي
کوم سپک کس چه دعوی د علاقې وي — دکس سک سر لسپ د ملا لس دي
ره لسپ د کافر په کوم مرزا نه — حما کار د لست نر د حل مسا دي
د امام په محل د حما عرض دې — اعرادی دحا سوم هر امامه دي
دې چه حان سری والی دعرس دې — دې محله حولې محله ولایت دي
د موی کار د ماصی لا د منی وي — د حادم مسا راری ده لا احل ... دي
په اربان اربان د دیم چه حوم نه سي — دالهسا د حومسا د سا لسا دي
په اربان اربان مرا د موم ره حاو دې — س صما په او حل ناځ د اس دي
نور د انسان ره د علم برشم او ږدي — او اره حلوی حمار بان م سا دي
د ادلس سوه او حلور حلو لست باسه — له يې سهوې د عرس ن د عجب دي

بیت

د ذره به دې راوړ دا انسان — پس د موکی اسی سا ذره ذره
له رر حله کلې وړې دا د ټسي — د درو به به نو حلسي لا سا کره
دا سې سا به د دې دمکې برا ورې — له سل د حلي عو لتی ا د سره

که مړا دَ سوب ملګی به وے — ده سالې ولې کورکښې خلافت دے
ده سالې حلمه دَ محمد کور کښ — حلمه مړیا محمود ښ دامسا دے
په داسې د محمد د محبت دے — دَوه سالې دَ اسلام کله عصمت دے
حلمه دَ محمد کله کیدے شي — په سې لسے راعلے خلافت دے
علاقې او خلافت دَ نوحای سوے — په نوهرم دا دَ کوم ملک سیاست دے
که مړیا دَ ځای دَ محمد د کس — نرمات احتهاد محمد دیت دے
په مړیا لسے بانډ دې حه وراسے — لکه څنګه حه راعلے طریقت دے
دے صدیق کس وه دوی محمد دی — دَمړا محمود حق دَ خلافت دے
د په حق دَ معصوم عالم کا ورد ے — هسے په جرد اباد دَ وراثت دے
په ... لسے ... اولادې سی — ساحه بالے حصص د دے امت دے
کله اراو کله ... دَ ربوبي — هامه کړے دا امام دَ دین سعادت دے
او په واړه علامت دَ نسامت کس — حرهر کړه سبب دَ امام دین دے
حه راوړے سرهم حاوے به وي — دهم سبب لواب دَ شریعت دے
دَ نواب اسد و لکمړه ښ بردن کس — احمال ښ حاجي دَ سیارت دے
دلسے ... وه لور په کړ دا اوار دے — داسے دیروصل حو پکړ وحاصه دَ
د پروړ لے حو کړے دَ دسا کښ — هاچے حل کړے بول حساب دے
ده امت سحے دي دوحادے سوی — ے مات په اسلام باندې قیامت دے
دالسے قوم په لوی اوار باندې وحدری — دمړا اوار کښ کله داطاعت دے
حیسې راځي ارسالا ... ار او سو — ورځ نورځ نوي رهلو د رحمت دے
عاقبت دلوټ او رخاوس په راسے — کوم اوار کښ حرطا دَ صداقت دے
صرلحی په ... ورنو او ازکړے — سراعالو ما وه حنګ دَ ښل ... دے
پاے سو اساد نه دے په سرانو — لس ... دخادم سر دَ طریقت دَ
محمد کله ساد ... کله کادیت وي — سعت کله دهتا نصل است دے
په قوان کښ حله دلیل دَ سعت سته — داسعت رضا ښت دے نو ښت دے
دَ هغه امام سبب موبر لازم دے — حه برهت دَ چاپلاس کښ سیاست دَ

هیڅ هستي د ماده نه دی فاني ده — په قیامت به دا دی د دوزخ اور ده
د مادي دنیا اجر به سي ښکاره — دا ډیوه به د ماده سي رڼا وره
دا ماده به وي لباس د دوزخیانو — په ماده به عذاب به وي پوره
لکه څوک چه خپه نوره اګ کړي — سا به او رکښ اګ کبدی کباره
په داسان به د هغه دوزخ عذاب سي — لکه ورځي برسالئ کښ څوک ناره
په هغه حکم وشي د حسب — دغه ونۍ به نورانی وي خامه سره
دا اور د زمانې به هغه به وي — لوی وارۍ به وي امر ولي نور سره
هم مني به د حسب نو سا ئې وي — رمانه ولنه کښ شر کاني څوک سره
دا جامې به دنیا کړې بولې کوري — دارا ور واسه اې وکي تحسره
بی له دې به به استور بر دحسب وي — که څوک لار شي د صراط به تل نوره
د صراط به مطلب لاره د اسلام ده — په هغه هلمه کښ لا لار ده لا دره
د وجه به دا نوئ ده هم بوه ده — هر بوسور بر بر بری هم سوره
په دنیا به چه لار به سي برخا به — د خادم که مخدوم شي به بوه
که جنت دی که دوزخ دې بولاني دی — عمومت ده حورت وئي دا د بوه
نه دوزخ حه حقیقت تورابل شر دې — نور مخلوق رب سي اګوه تره ره
هسې به حه دا نور دوزخ دې داماده ده — نوره سه مصالح له دې کره
دا سې چه مخلوق سوي چه به سوشي — سنان سان و د رونق ده نکره

جنت

په قطب کښ د انسان پروت دی آرام — په طلب د دی آرام کړ زی مدام
دې چه څوموه سفت کښ ځان بربیاسي — دې انجام د مسعب عوا پری آرام
د چه څوموه آرام موږ ئي آرام سي — دا آرام په حصعب کښ دې آرام
وسادار ولپ بلب بوله وساکړه — بولې حاد د او ر او به باد و عیاه
حیوانات ونادات او جمادات هم — چه حساب ئې مطلب کښ شو ناکام

ما او تا چه سره یو کړو په مثال کې — ساه به یو سي واصل شو روح سره
ډېر روښانه جوړ یې سا در شتې — دغه کار د الله و نور ور سره
دا دے روح د ماده سره سي حادث — اصلي روح په اصل شکل سي کره
سایه له جامه واغوندي ماما سا کښ — د حا جامه به تورانی دي د حا سره
دغه ارواح څه نه ماده لوه ده — څکه رنګ دغه ئیلې دے هم سره
که ارواح د یو لو یو وے توپه رنګ کې — یه تور رنګ سر جویله ودمونے سره
که مولی ده کړ ماده رنګ دے که تره ده — دغه شی ماده لوه ده هم دوه
هر یو جیر یه دوه ارواحو یاتی باقی — مادی روح کښ شو یو دی ستګه حره
دوهم روح د هغوی روح حل حل دے — دغه روح حصلت حل اوه هم لسه
د ماده په روح دده اسر پر یو ری — کله روح د سي حر سوے ره دے حره
سلسله جویله او رنګ هر حاله ونور دے — په هغې سا سا ورکوي عمل او سره
دغه لباس څله دے او ره دے — دسی روشو په دګلپ ردی ئیشي سره
د کوے آدي ماما به سه اکبري — دغه حصلت حل سي هم لسه
د انسان روح به په حره کښ سودی — په د سجې روح به سوري یه حره
که ماده د عمل ګړه یه روح کښ — سا سرحر دو پلے به وه عمل تور ره
په ماده کښ جومر د عمل سه — که د حجی حاوره جوړ کاله حره
روح ماده د انسان دوان سر حره کښي — که دوے توتي سا انسانه سي کړه
دغه سي د عو یے سلسله خاصیت دے — جوک سر کړي د حسر ترعو سر ده
خاصیت دا سے د هر یو روح جدا دے — هسے به چه دا ارواح دي لو سره
هر یو روح جسم لطف لري جو سرلک — د دغه دا شو په دسامانه سکاره
روح سرحر کښ دسه دا سے شو ده د — هم روح کښ دغه سکل سکاره
د انسان وجود د حاور او کوے دے — کوے کښ احساس سرد دے ذره
کولي کښ دے د روح قوام و عملے — حر احساس که دے مر روح کښ دے عمل
لاس او سے د کولی عکس د روح دے — هر یو روح دي لو جوړ دبانه یو ره
سکلم به توره جاوره د روح لورسی — لکه ریوړي بسیسه سر مح اسره

حاجت نه لرم د نفس د پاسه کښېنم
هغو سیا مونځ دی او روژې آرام

څوک چه نالت بد ساکښ اما لی سي
نه خپ کښ هغوی او سي مدام

طالبان به دې مطلب کښ سرګردان دي
لي الهام مونږ به سي دا آرام

لې قرآن د غه لارمونږ لې نه ښئ
که هر څو کړی د حکمت د فکر تمام

که څوک ولولي د فتو د حکمت واړه
نوح ګولی ده پرستش دې د اوهام

که روان مخلوق فطرت او سي خادم
داحت د اطمینان د قلب آرام

نه به نور سی نه نه نور کادا انسان
کم فطرت د انسان ایسې دي تمام

خوب

په جهان کښ که د سه روب ابان دې
داسې روب هغو انسان کښ دا جهان دې

د هوا به سمند کښ داسې ګوري
هر کلام چه چا راوړی به زمان دې

احسې د غه الفاظ سی د هوا سه
که حاکمې د نور ب علم روسان دې

هم ډمری د دماغ به احسې سی
چه ورانه چه نه دماغ کښ د لی حان دې

د دماغ به سمند کښ داسی ګوری
اودرن لی چه لعونه وچه انسان دې

هم نه سر ګوچه حرونی هغه ګوری
سب و نور بلې دماغ کښ دادوران دې

سا انسان نهی سوچ کوی مخسله
هغه برتر د چه کوم شی ددوه نصان دې

چه او ده سی نالی نه سی د ده سوچ
سا برتیب که د دوی سره امکان دې

لې برست ابو برنامی نه روح
څنګه روح همس نحوکښ سرګردان دې

دا مخوب کښ چه ګلې وچ څو لو نه وی
داسې ګل وچ دماغ کښ دادوران دې

چه نه د څړ اوري وی څوک نا کاره
نه اډو کښ د هغوئ خوب بربسان دې

چه څوک او سی برضحت کښ د سکا نو
مخو لو نو د هغو کښ کښې وسال دې

څومره څومره چه څوک ناک کابد دماغ
هومره هومره برهغو د رب احسان دې

هومره هومره چه دماغ کښ کړې رب دې
هومره هومره د هغو د روح حمکان دې

داوحو د عکس د روح دې کهو هوبې
اصل لانهی پیا د عکس جه نوان دې

س پر ون ور پیے کر دی پر اسما نکس   چه برمله کس ځانے ستر ده آرام
دهرحا عوسے حوراک که دَحراځان سی   داعیما داځے رازی کله یه رام
هرسرے به دےاربان دَچه سه باغ وے   دسړ حسو دَچوے وے حستر بادام
بنه سبره وے سے دےنکس جاری وے   حتسه وے میوه دارے به دسام
حسته حو به چه امروے راسره وے   راسره به سره دارکس دے حرام
به دَځان به دَ رحیا عم راسره وے   به بیمارشوے به بحادبه یه رکام
حه بالملك وے ملوله وے شکرجوار وے   سه حوراک وے سرلو ساک وے سه مقام
به بیری راباند داعلے سه مرض   بن ومس حُما سالم وے هر اندام
رځوالی وے بلسرلے دے برسور وے   برنزله ره روبدے وے به اکرام
بوالبان خُما دَکور وے دسړ زرو   هم کبان وے هم سران وے ساقی جام
محدمت کس حستر وبرے علامان وے   سه اسو به عراقی وَی حوس لکام
به به رحیاحه حاحت حُماسووو وے   به بماد حاحت وے دَحا دام
دعه شے دے حرفطرت کس دده بروه دے   به بحره کس طوطی وبی حیل مقام
چه بحره دَطوطی ما به سی ازادسی   دَطوطما لوسه کسی باس به بیام
دالفسه ده چه راکاری بن ساکس   مسمعل کله جالکیږی به اوهام
د آرام به دے راعلے ما به ورشي   له حاځان محمله به که دے آرام
طمعت دَ اساں بر وے دده روح کس   طمعت دَمادے لودے خاص وعام
هره حصه بیرحست کس انسان عوار ی   حته چه عوار پد ساکس صبح وشام
کله وی سی دَحصص او که بے سی   دالعم کله پاحه حوری کله جام
حه ابردرمانے دد وے نه لارسی   همیشه سی پاحه دد سا خام
به ابر دَزمانے باحه کحه سو   دَحست به و وراعلے پاحه نام
دَاسان تکمیل به وسی بحست کس   دامرله دده آخر دے دَ آرام
هرلوسی به دساد لسه کامل سی   به لوسان به دد ماسی محسه جام
دا اودرمانے به هلته به وی   به لوسان سرهلمه لوتی صبح وسام
اطمیبان دَدلت حست دے که یو هلو وے   حوص دورح دی سراسر نطالی دالم

په فرضي نسبه هر عاشق په دا نو — ما ويا په نظر لو سه سلا ده
وا نسبه ده هو پسو نه اېل کس — محمدي کس دا د عيسى سکه ابلا ده
د الله د نور نور په دے نور ي — [illegible] د د ما څکه حلا ده
وا نقشه پر نما مسا کس سي راغونه — د مصطفى سکه له دے په [illegible] ده
ي د نوره د الله واوه دا لي [illegible] — [illegible] ده نا څکه [illegible] سلا ده
لکه [illegible] حروف چه د ما دے [illegible] — [illegible] دے [illegible] هوله سلا ده
يو الله ده نو الله دے نو په و به — [illegible] د ده د ځان نو معلولا ده
هر انسان [illegible] په [illegible] شان — [illegible] د الله ده
دا انسان د الله [illegible] روح [illegible] — [illegible] نسبه ده ا [illegible] ده
[illegible] — [illegible] د هر چا دا او [illegible]
په دلبر عاليه لا [illegible] — [illegible] دا اسلا ده

خلق

خلق ولے هېسه ترسي لحاکس — خلق [illegible] په د مومن ده [illegible] کس
[illegible] مطلب د خلق [illegible] — [illegible] اخلاق [illegible]
په هر [illegible] ورک د زمانے [illegible] — [illegible] د [illegible] کس
په [illegible] — [illegible] کس
په [illegible] — [illegible] خلق کس
[illegible] — [illegible] کس
هر [illegible] حالت [illegible] — [illegible] کس
[illegible] ورک [illegible] — [illegible] کس
[illegible] د [illegible] — [illegible] کس
هر [illegible] اسلام [illegible] — الله دے [illegible] کس
[illegible] — [illegible] کس

بدل بروت وی به دماغ کښ اصلاً پسی — بر صامت دے روح دده کښ راں دے
دغه تے عملاً به وی به کردن کښ — کم عمل دجا د روح سرحیاں دے
بد خو به بد عمل وی خوب کښ — همسه د بد عمل روح پرساں دے
پرساں به پرساں دعمر سے باسی — بد عمل د هرسړی او د د سراں دے
بد عمل د هر سړی د باده اورسی — بد عمل بد دے او رے لو راں دے
سک حالات حر سر دماغ کښ دحاکدنی — به ایام اورے دے دهوی ځاں دے
ره حادم حه حه کرم هغه رسم — شه او روح م بدماغ کس داوراں دے
هغه وسم حه لدلے م حه ساں وی — هغه اورم حه م کرے حرساں دے
هغه وسم چه برجو کښ ځه راد سی — سکر سکو داد بالک الله احساں دے
کله کله هغه وسم به حوب کښ — حه وسر د هغے کله امکاں دے
هغه هسکلا اعتبار کړی سر دماغ کښ — حکه سکل داو ربحی به اسماں دے
کله دو کله سو کله هیڅ نه سی — کله بری کله کله کله باراں دے
سکماں تل سکی بحوکس و بسی — هر یو محسن به او رووحه بحاں دے
هم ارواح یک هو اکس داسے کوی — هر لو روح به دے هو اکس سد بواد دے
هیڅ اسرد مائے بسته سه روح — بر صامت هغه د تے هغراں دے
داسے د بو لطف احمالوی هم کوی — د هر جسم ځاں لرکسے ځان لرئے دے
بالاک هم دعرجانو د لحه به دے — هر ملک جسم لطیف لرئے سهاں دے
د بود به هغه خوا هرجسد لطیف دے — به اثر د ربانے د لسه عصاں دے
لهر دحه راوړی به رہا سی — به پرده کښ اطاف د کف سا دے

هیولا

وسلکوبا اسماں د لاین حه سلا ده — دا فلک دے دساحه فیسلاده
به حه دا عصل احزاو نه اول دے — به حه دا عصل عنصر به هیولا ده
راد مادیا ئسکوب لو ما سه ده — داچه ماو باحه و سوو حلاده

ودوی خیال د خدائے څه دا مثال ده ذځاځړه مثالے به بر خلقت دے
واسے د برعالم یب دی پوسکاره دے ذهر ځا خُدا رور کا رحُدا خلقت دے
به به دے روح د هغو ځای موجود دے به د د ئادے هغوی کښ کتاب دے
ذهغوی خوراك خُدا پوښاك خُدا دے ذهغوی خُدا حساب خُدا رحلت دے
بولهغه و به سکاره دی سکاره کړی څه ورکړے خاوند چا ارصارت دے
تاسا خادم خاوند به بسا ککړے څه خادم د محمدؐ نبی حضرت دے

تقدیر

د نظام کاروبه بولړ د بس بلاس دی دا امر د ذهٔ دی روح دے د انسان
دا تقدیر د اصلیت د هر شے بل دے به بد سریه هوك خبران نکړی انسان
هر انسان به اهل شی د هر کار هر انسان به ېیر کوشش سی سلطان
د هر سی سو شما د الله کار دے د دے کود تلوس سادے هم باوان
اهلیت سو شما عقل راسب دے باقی ساده نتیجه د حسل عصیان
د عقل ورسره نقل ترواسره دے څله خوری د بد عمل جزا انسان
د قرآن صفت مدکم نزول اجادت دے به ارکس سه صفت د هر انسان
واضعیت به ارکوکره بعد بر دا احکام عقل راست دی د قرآن
به انسان کښ طاقت به مصادری منصادق څکه دا علیی دے قران
څه احکام دی جلالی بے شمار کښ ځه احکام دی جمالی د پاك سبحان
قسمت شو بر چیادی به ارکښ بو نظام دے دنیا به دے روان
ده لکلے د حاجی کښ خلوت به دی دے عالم د بے سرڅی ډستی کلدان
مد و جزر احمالی دوار نظام دے نهاوت د که او یه د دے دوران
ماو با به کله ورځ سی کله سپیر سی دے ربس رمس الله سحه بوسان
دا ارل د ملکوں سی کله ځکی سی دعرکس به کړی بو ورځ هوار جهان
دا انوار د ماتے به ماو بسا دے ابر شته به بله دوے زمان

ځو به د جنت ابد واړه سی   وړاندې حال سا د الله دے نعمت کښ
که قائل څوک د جنت د فنا نه سی   ساته را سی مسئله د قیامت کښ
روح ماده دواړه حادث الله قدیم دے   دا دی شکلې د قرآن سره لعنت کښ
شته قرآن کښ د جنت نه واړه نشته   چه جنت وی دلیل نشته حصه کښ
د مومن کار به جنت نه د روح نشه   خوشحالی د مومنانو د وصلت کښ
چه وصال د خدای نصیب شی راحت دے   بے مطلوب به طالب هر ګز جنت کښ
چه وصال د خدای نصیب شی را ماده   هر خادم چه د مخدوم شی خدمت کښ

قدامتِ روح و ماده

څوک چه روح الله ماده ګڼی قدیم   د کفر سلک سره سکه ضلالت دے
سا هسی به د دې دواړه پوسانت   سا د خدائے سره روح ماده د خپل عظمت دے
د دوا و دځکه الله نه روح ماده سو   چه بوتان د روح ماده الله طاقت دے
اجولې الله جرګ به وی مارستی   چه د دې دواړه د بوسان طاقت دے
همیشه سرا الله د کوی دوی ته   د دې احسان سره لکه مصلحت دے
روح ماده دواړه مخلوق د الله پاک دی   ځکه روی د دوه میلې اطاعت دے
چه هسی د خوګانو سر اسر وی   ګله لوی د ملې سرا و دے
روح ماده دواړه حادث الله قدیم دے   ځکه ربوبیت د روح ماده د دوه هست دے
روح فانی ماده فانی الله باقی دے   د دې روح مادے به خو پټم راحت دے
چه الله دے هم انسان دائم جنت وی   دا نسکه چه دلیل د قدامت دے
انعامونه د الله دی خوخو سانه   هسې به هر لو انعام دے لو جنت دے
د ګار ګنګ حاسد ګړے د ے کو لتے   هسې به چه دا خلقت سر عیسی دے
که قائل د روح مادے د فنا نه سی   محمد وکړے د و الله نه خلقت دے
اسل سره لاد م ا سهـــا ده   اسا چه د خاته وی قدامت دے
د بر و حلمود و کړے دے مادے له   هاور کړے روح الله لو عرت دے

ځوانان کښې هر چوټ لره ځوړ د دی — بے له دے به څوک کوے به سی گډ راں
داد حاجه گډ راں سه دے سبب داوے — روی اجے سیاست دے د ځوانان
داځوړ حه گډ راں بد دے سبب ادے — موږ پلسے حل ځلځ ددی د ځوانان
په امید موکار روابے د ښه پر دے — په امید لو د مهدی آخر زمان
ستاښد پرځادم سه دے کار کوه سه — د سکار وهر ځرے وی ښه پروران
بیماری یکښې سل به بد صحت سی — دے علاج له دے راعلی دا قرآن
یوسړے که دے روان عمل قطب وی — کوم قطب چه دده اسے د ځسان
په سه سان ځلولے نامسن سے — دا اسلام دے قطری د هر انسان
هر قوب عمل ښه پرانِ دروان دے — که انسان بد تهد پر لوے کابد ځان
دَ هر جا عمل وهلے بد صحت دے — بد صحت سی مورو لی مرض ځان
دا انسان عمل بولے اوس مرض دے — بے قرآن نه وسرکړی دے کښد راں
هر حوان عمل فطرت باند ولاړ دے — هر بوی دے د دسا عمل گډ راں
د حلجد به بوده به وهاند کړی — که به جاسوز دے وه شی د انسان

پُل صراط

دا سے وائی د دوزخ د پاسه پُل دے — چه پورې به هځے پر خاص و عام
دعه پُل دے ماالله لے به دنیا کښ — ما مجیله به دے پُل ابسے دے کہام
دصراط به مطلب لار د شریعت ده — مے کس پُل و دیرسا نفس دے لے لکام
حاجه سے د نفس پاسه دلته کسوے — هغوی کسو پرځے یله دلته کام
دلکښ سک سېز پوے لکه وسر دے — هم پوره دے لکه توره بے نیام
له دسر که د تمیز هو مره کوه کړه — لادِ داو سه پر ره کښ ځکے ځام
هغه ووب پرسر د لار سکښر پورے — که رسم د زماے شی لا هسا م
دم قدم دوا ره پرو لاابر ځپاب دے — د پرهبسار پیے حساب کښ شو نا کام
جو کښ ځر دی په له لار دے به پر بوړی — لو لاره پرے پُل ده د اسلام

چه خاص دَ نوه لږ اند سوتوف وشه   دعاالس حکم
لو انسان محمله په سي او سيد سلے   هرحوان کو
په هوسي کس مماسڅ ده لعل برسه   اَه توک راولے
چه روي وي لوحاے سو پيرا انسان کس   ه فوسا کس حه
حدا څوله دي حملو روڅ قو ا ک   د مسلمان برده
هوتوب محاے راو رلسا پيرا حسا ردي   عمل باڅ په د
بو لوي مرا طاره الے ور د دښا   وا لمل بوڅ دهه
چه دَ لو طاس مرکاروا خلل بر برد دي   بولوس کس
حوك ملل به لو صفت دُ نوب به كري   حريه كاردَ لاسر
هوا نسان محمل مطلع ربانې سوئ سي   عمل به دي به
دالعد بروځ بر لعد ر حو لنوځ دي   به مطلع رباني
هو څوب لوه ستا او حوا لسه   وحده واده عه
داجله به بوڅ څخ لے لو څمل کري   حادم حکه دَ د
سا حالب بحدا آيد لعبي کله کو ی   کړ حصلَ با بل ا
دَ لعد برسکلے وران سوي حربه دي   دا وطن ارله
چه انسان لېد کړے سو ګوم ږوئ دُ   به به بورسي بر
هر توب لوه حسل و ف او حيل ممام دُ   با سوځ لے مد
دُ ممام قوب او وصف به لعد بروالي   دا لقد برصيب
د هرڅا توي ګوړے وحو د مسان دې   ورکوي دَ ملوکا
هر چیرے به مسوي ه بي حلاوي   عمل به سري باد
له مسرحه له قو اعد ماني روان دي   داله برسي دُ مسه
له مسوي لے واعر حلوي د ا -   ر د بر ره دامسه
له بوده دُحالمل بوسه به وسے   سلم عمل دے د
دُهخا وطن سلم عمل سلم وسے   بل هخمست بدے
داوان مجد لقو اعد د دُمسلا دي   حکم لسي ر ساع

جاکړی په مخلوق کښ د حق آواز دے — چاکړی روح ماده لکه د داس دے

څوک د ښه خوراک په صبح و شام دے — څوک اُو په نوسو دی په سلام دے

جاذا او لمبه سولے و سله ده — حاصل ځان اد بریا دے وسله ده

چاد حالے په روے سولے انسان دے — چاکړی انسان لکه رحمان دے

حاضر ځان له سولے انسان دے — حاسولے ذرے لارے ملحوان دے

سره د عقل انسان پرده علم لے — ده پر او سه حال ځان برے پیر لے

ده هستی لکه کړی د حال ځان ده — دکه ده دبل سکه الیس په ځان ده

دے لوے په دے چه دا لوم علامات دی — سه او وړځ ځمو برحل مسا کښ نکوان دی

سراو ورځ دوی انسان د مجلس کښ — دا انسان لوبه هستی ده حقیقت کښ

داچه حه دی واړه دی انسان د ناده — او دخو ورے دا انسان رحمان ر ناده

علامے دوی د انسان کوی مدام — حلوه دے دا انسان مجلا اکرام

ملائکو د انسان کوے اوس دے — حلقه هم دے مرد لکه کښ د رب دے

د عقل کښ بم دے ناس په ملائک دی — مسرف په مرد دلی د حل مالک دی

دوی کړی علامات حل پسوا نان دی — ددو حیال دے چه هو پرادخل عنوان دے

لاد حل آسره دو دوی چه تمنا کښ دے — لاددو مرسلد وان واحکوما دے

مے له دوی په رسکی په سو مولا سه — مے له دوی په رسکی مرسو رضا په

حلو مرد دے محمله وسله دے — خو انسان د پاک الله د نور سحلو دے

دے اشرف په بول مخلوق د پاک احد دے — خلد دله هم اول دے هم ابد دے

هر ساعت الله د ده پیر حال حلو دے — په هر کام کښ پاک الله د ده رهبر دے

د ستارک سرحد آ بودے د هر انسان په — خو انسان د عور رفیلے ځان سرا په

ده محمله چلے سر کی دی په لے — هسے په چه رب له ځان دی تیر لے

د هر چاسره دار سره دے د حال وسه — که د چا رپړ سی دده سره سو سه

د الله سرحوف پیر رپړ کښ د اسلام دے — لور ارکان د دوی حال ده ده په ~~[illegible]~~ اسلام دے

ایمان داد دے چه حالوی الله سه — هم سالی ځان عبادت د ما سوا سه

هر وخت د طمع خوف لوی د رب په — هم د طوځان ماثی هم دلیل

ام کوه هادم سبه برگدی بے حُائے — ئن بلاس کس باسولے دے پلک حام
قام ماسے به هام سے روان سےُ — جوبربرے به باسی خان سره دام
دعه لارده دا اوراط بمابط بمیځ کس — لکرمونے نور سوری میځ کس حام
به اسان کس طاهنو به مصاددی — دځ میځ کس برا صبا طاکسوئے سی کهام

توبه

هرعاصی لره توبه ایسا کوبر دے — برضامسار ب رالیسے دعه دردے
حلآے ثواب دے ملونکے دَ نوبه دے — به ثواب دَ توبے دَکا وخر دے
هرهباسکا به جولے نکه توبه کړی — دَاسنو بے خُاے حسب کله دحردے
هوسکاراری کوی توبے او باسی — هرهساد به حرامو کښ نظر دے
احولے کښ دَ توبے وسل کاردی — به بدرت کښ دَ هرکلو لاس لهردے
ابه ما به بلا به حه توبے او باسے — دالوبه ده حرولاس پربل و سردے
حه کمله رنابه توبه له راکړی — بهاسا دَ توبے کله بدبه دردے
به توبه توبه توبه کله قبلیری — دے عمل توبه کار حاورے سردے
واسترګا باه کوبه توبے او باسے — لکه بس ولے ورک سونسا نطردے
توبه به حه بوسرا خانسر توبه کړی — مسلمان ملځ توبه کله کافردے
حابه نکبو وا یے توبه به سی — هرهبله دوائے حلقوخُائے سردے
به حادم توبه که برسله سحوالی کښ — به دروبرا دَ شوں وسان سردے
وه او شوا مسل محساب ئسه — اسرحه برځے بند دَ کالو سر دے

شرک

د جوان کس د وسلے تسر بسه — دَ دوزخ به دَ شرک و سره بسه
به توکیدا لیاسه دوئے رنکه دکے — انسان سان بانِد حوپلے انسان رنګ دے

وسړی به رڼه په لړی اثر / دَ طوطی لحولی الفاظ دی ممور
چه د جانه رڼه دَ رب حکومت شوی / چه دَ جاسره مله وبره هست شوی
هلته بیا نشی رڼه لوانی تبادله / د معودلی اوُرته باوقتی ردیلی دی
که قائل دی دَ الله وی حاضر دی / هم بصیر علیم خبر دی هم ناظر دی
دَه به کوړی علاد نا به وه ځکه دی / گوزینه د بردی مال به بردی لوی
ماونا به خوسړ ملری هم پرری / او درب به به ونیری بر سرملری
که شکالو وډلی ګورځای وی د انسان / هغه ځای کښ به ونکړی خرنقصان
چه څوک به وی ساد هلته ولاړ وی / همیشه بردی مالی زکره وروی
که نفس ده داوی الله خبر دی / ره چه چه عمل گوم به دی نصاړی
ده به کړی به وه ځکله داکار / دوښه به دی د قهره وقهار
دوی روان به توند هست بردی دلیره / دوی گوی هغه حر نفس کرځا دَ رغونه
دَ نفس لارګردی لاره ده حرد دوی توتی / لوئی ناشی لوئی څوسی لوئی دوسی
دهرچا ځان له ملهست ځان لسپ دی / تارل کړی ځله رښاند وعصیان دی
نفس به ساڼلګه دَ اس تړی بر سوردی / به به لوره به زوره به زوردی
هیڅ لگام به څوله کښ ملری ساهسوار / نه برزوره به بر زاری بسی دی لاره
دامله هست وړله خوږشوی دی لګام / بی له هست بری بر کانه څوک رام
به برام شی به بواوسه دی رام سوی / هر حکمت دَ حکیما بود دی خام سوی
هرمله هست بری سالی ثبی دنیا کښ / دَ اسلام مله هست د نالق هم عقلی کښ
خومره خومره بر توقوم کښ خر اسلام دی / هومره هومره د هغو دلته آرام دی
هیڅ اسلام چه نه ئی نشی به ورا کښی / ځله آبراسی هغه قام نه دی آرام کښی
دَهغو هسی الله ده بر باد کړی / به بهرانی د هغو بلی ښاد کړی
ځله هسی دَ هغی قوم ته بر اسنی / حاچه لوره دَ جبل وام یی سپا ده اسی
چه محله دَ جبل دام دی مخواه سوی / لاسند باں خر دو دَ نفس هوا سوی
دَهغو محه براسی مولا سله ده / به مسلم بادل شوی سلا نه ده
همسه خو به برانه دَ ظالم وی / همیشه دَ پلار دوی لبسر ملام وی

دې نسکه حسې دې په کتاب کښ — حرېه به وی دَ دے اوَر دے عذاب کښ
له هوار ځلې مانه سې دخاسته — هوحه هوف برېه کښ به لوی هم مسه
چه پرېوځي څه رازي هغه کوېه — اویه حولے دې دَ اسلام دعوی لرېه
دې روان تحیل فطرت دَ انسان نړوے — لاروان نرسعت دَ قران به وی
دې ښکه مسلمان نه دې لعین دې — ده یوله بجلاے نفس بالنفس دې
دَده نفس دَده دَ باره بوره ګټ دې — څه حاجت دَده دَ باره دَ بل ګټ دې
دې پروا پروه مېرکالو کښ اوحبت دې — نوې حرام بدې بسکه دَ حسد دې
لوی مېرك نه حممت کښ هغر کسر دې — حه سوله بحد الی بابد جانفس دې
داسول دې حرص نفس الی هغر کړی — اوجه حه ویله حلاے دی هغه نه کړی
دوه رح به دوه کښ وسه لتسه — هیځ دوے مرك محه بسه
دَ نورجاسره سان حه احسان وسي — خمر حر عذاب ددوی هلته لرسی
څه چه نور کوی کوی دَ حلاے دَ یاره — صرب داده حه تاروے دې په لاره
پښو حالس اوب دې قومب دې — هرحاکښ همه دی ده محبت دې
تو نژله دوے ذاربري فو نا بري — نعره دَ دور بود پر حو سحالري
حساب دی حه ماران لره ماناں دی — بولوړه خپلے لکۍ حورې حاماران دی
محبت لله دَ حروسوے ددوی لتے — ځله ورځ یوه ځ پرلوري بدوي ګټې
دَ انصاف به بوله ددی نردی نبرتوی — سفوبه نولددوی نردی هیرسوی
ځای یځای نرحسی دورځي سورسو — هرملك ددوے ماله هم کلے کور سو
دعلامې طوطوبه شوددوی لعاړه — به وداه پاے شوه دوی ته به ساړه
وچه داده دوے شاک دَ لانډیان سو — هسې بحله خداے بحله داب سو
هسې سله دحلاے مرده دَ نفس دې — هر نوسور دَ نفسانی هوا به اس دې
څه چروالی ورسره نفس هغه کوبه — حرچرعوا پر ددوے نفس هم هغه حوربه
پاے به سو دَ حرام حلال تميز — دَ حلال سرېږخو لوی حرام خوړ
دَ قران ددوے نرمځ کښ لوبه لارده — په دوی هسې کله دَ لو حمل باردہ
آلالونه دَ طوطی بښایِ لوَسېلې — دعمل به لوے لوے سره دَ علے

نور رحمت دَ اباره بول ددے عمل دے — هر مسلک ملحد وائی دَ ظلم پر لـ دے

ددے حه حه کوی کوی دحلالے دَ باره — ددے لوے به دی سر کره به سمه لاره

هر یو قوم له دالـرے حلالے بئ دے — هر یو قوم له اعجمی حه اعجمی دے

هر یو قوم به سلنج سوے دَ اسلام دے — قسمت کوے پرهنا نال قسام دے

هویل هت کس حر حر سر دے اسلام — به قرآن دے بهام سوے بول کلام

هر یو دین دے یو دے کوے عالمانو — یو لکیل کـ دے نا له کوے رهنا نو

نا له کوے د آکیل کـ خلو سنو دے — دغرعصب همس کوے کلها سو دے

ددے کوپے بهکه دار ځان دَ حسا دے — ددے کوپے ځان وا لوس دمه پـها دے

بهر ووت کس ورے کوے ددے اسلام دے — ځان له ځان له ددے امس برالسے دام دے

هر کاب ددے برباد کوے دَ رحمان دے — محمد وس کس هـو لیسے لوم کهان دَ

حسا لوکه برباد به که نا ور کـه — هرجا عوره ځان لرتا ن لر لوسبا که

ددے برالسے عصله ده نعالم کس — حه حسا دَ ر ناحا لو به دیم کسو

به وے لاره ددے حمع کوے نالهد لب دے — به قرآن کس انا کوے شها ده ره دے

هر یو سراول نا ادی سارنارب شی — دهو حاجات دوعا او دَ مناجب سی

دعم حاله ده دُ رُبو مسلمانانو — جه رُبی به ددو کـ لدیه کـ سو دسوا نو

دم دُرهه لعوربه به کا روه دَ بکا لو — حیله کلهیشه هو راک لو د شورا نو

حه کوم وهب به ددے سر وکر رحلب — دوی به نُسه دَ حه ورا سه بکلیب

به داسان نُسا ترسی ده ملا سوے — به داسان طلی نه د دے ملا سوے

سادَ نُسا به ددے کوه لعطام بنکـوم — حه شارس ددے دَ الله رهان رحیم

دعمر سکا به حسانوکس س دُ بردے — هر یو کس حا شول ته حلالے هلاد دے

به به مونو مکار لوی نه به رکاب — او بانا له سر ددے له لوے سو عاب

دَ قرآن به به دے کوزی لوے لوے — او دَ فـر سکلوی سیئ بهـکـرے

حریف حال دَ مسرکانو رو مسو دے — دعمر حال دَ حسا لو او سو دے

به دے سرکـ کس حـمی مسکا بوسان دے — حمی لاد حیلـحس ، لار روان دے

دعمر شکا دَ هر یو سرکا برستر بالا دے — همسه ددا لسے حاطرلو رنا لا دے

هسه دله به هسودن هوټ سوی — همیسه د دوی عمل اوردی حلل سوی
هر یو قوم عمل یې هسې تالې روان دے — د هر قوم سره تکورکیس سرکلي راندے
دیل هسې به دوی دا تم نزك دی باهر — که هر ارځلې د حار دے که د سر
خو مره خو مره حرمه هس کس حصه د دے — هو مره هو مره د هغو دلته عرب د دے
د دوی کړے عمل یې هسې دالله بالله دے — هم عمل یې هسې روان د دوی مرکچوا کے
ځکه وا ر د تولو لوا ورځ لو دے — لوی هو دے لوی به دے لوی د دوی دے
مالګوې قومس تکس یې هسې دے — هر لو قوم ن مرسالې دے به اوب دے
سه اوفتح د دوی دمل هسې خلعت کوسه — هسه د دوی د حل قوم لغرب مرسه
به باطل بانډې د یو لو عمل لو دے — ځکه تا د یو او لو دے لوی د دوی دے
حساب حسې یو لو به حق ملهس سو — لو نړله یې عمل کو کتی لعصب سو
سب وا د دوی یو الیې حمل یې هسې د دے — د دوی توان سرلف یو الیې د هلرب دے
د هو حا وله جدا عمل او ار دے — د هر حا صلاح ده ځان لرځان لرار د دے
موږ د رمانې سوې اوبت — ئے ادب د رمانې سو با اوبتا
چا د کاری ئس به خلق او یې مړ دے — حاد ئس به قوم سپیلي به دے
د هر حا لا رے عمل سر لیے لو دے — د هر حا کور دے عمل مقصود ئے لو دے
هر یو ئس محسمه د حا پیشوا دے — دا ئې رب د دوی د سوال او دعا دے
دا دستور ده به اوله زمانه کس — لګه ن حر حوک تصویر د دے مهاجر کس
د دوی خیال ده ساعت هوکو یه — لکه ن چرحسان دبار له د سه
هرموری به د دوی ئس کوه تعظیم — هسې به حه د دوی کړله رحمان رحیم
لا نراوسې دارواح سره د عالم کس — لا نراوس هې یرا به دوی مرو دیم کس
حوک د ئس عاره کس احوی امسل — حوک یې عطر لګوی حوک یې تهلیل
حوک حوری حلوا کوی د ئس یه نوم — ئے له دے سبارس تکوی د سوم
دے کار به سلف و یلې بالک رحمان د دے — د هر چا به دا سرک ریاں د مسلمان د دے
دالله د دا به هغو لک منکر نه سه — او که سه د هغو ئے حوک رها لیسه
هرانسان و سله کوری ځان د باره — ورسره کوا به دوره سکاری مح کس لاره

حلایه په وانوخادم له برهښوکړے   هم دده منسطان له حلم دلس وکړے
حلانه په ورله بوڅس دحلها ورکړے   هم دده سعروسخن له عرب دورکړے
په دموږ په دیارلوے دَرواج کړے   برڅوږ په دګما رولوے باج لوے
حه څوږ حه عملادے هغه به کړے   حه دښان ساحرسائي هغه وکړے

فلسفه دُ علم

علم بوه ده طاقت په لاس کښی   دغه بوه ده په سرهر قدرت کښی
مهرخيرکښ علم بروب دے مناسب   دهرحير قطاس حلادے مراسب
حيلي سطح په هرخير رسوی علم   هم هادی دے هرحير د انسان علم
په دے واپودالله علم هادی دے   رسيدلی داهرحير برمساوی دے
سه هوان کښ خلق هم شوے   ورلسه سه ملا رهم وهسد ا
هر يوخيرته هدايت شوے اول دے   لی انسان هر يو حير محتاج ارل دے
هر يوخير محتاج ارل دے پرفطرت دے   بوانسان دے چه محتاج رکښ لیب دے
دُهرخير حاله ده ناسه مل باغ کښ   لکه څنګه چه کلونه دی په باغ کښ
لکه هغه حه انسان برتودی جهانکښ   داسے برتودی داجهان انسان کښ
په رودودے دوماغ په را وُناسی   هسے په حم برد رودوے سه ناسی
بداع کښ داحاله دوغ برسه ده   دحاساوه ده محتا دوړه برسه ده
داحاله ده ورکړ شوے ېی انسی کښ   انسان څنګه بطلب دُ برکوښښ کښ
ملرکه طاقت دده کوی بوسسه   هغه دی راسی ددسا کورته دسه
همدُا اوربه واُوبه دهرحه سه   هغه کوری هم حاله کښ ده لمل به
ملرکه تاودهے کوی ادر لټ   پر دو روباله هسبارنی هم ریرک
حه سلاسی لموی سسه دُبو   چه لوښي ی ملاره کاری درسور
ربانه ودتر بر مح کښ محابه کړی   پرده انسان محبه حمله حاله کړی
مُحلي ه ساخلے جو پړدی لوړے   داچه لوی ناشالس حاکے کوړے

هر یو قوم چه د مذهب پابند شي — د ترقۍ ره د دوی د ځای شي
پاتې سوې د قوم حکومت به وي — پاتې سوي د قوم حیثیت به وي
همیشه وي د دوی اخلاق ټینګ او سم — څو چه نشته سي د دوی لکه د نحو
هر چېرې که مذهب پابندان د — ځکه څوک چه د دوی لوه ده لوئي ځان دی
بې مذهبه چېرې قوم به د لوسوي — څوک بې لارې چه په سر د به دوسوي
وا هر څوک چه په دور علی مذهب د — بې مذهب قومیت لا به ادب دي
دغه درې وارې مذهب د ځان دله — لا که قوم لاره لوه کړي ځان له سله
د مذهب به وا مطلب د هر حال لوټي — د ټول قوم سره لوی او دوام لوسي
داسې قوم لو ډکپل سي بل ساکښي — که هر اړ رې ساسوري سر عقبی کښ
د اسلام مذهب د لې او د عرب دې — د لورچا دلې عرب اوړې ذلب دې
د کښې سک نشه چه هر مذهب پا طرف د — هر مذهب پکښې د عربي د هم ځېلدې
ولې چه په کړې او د لولو لو دې — لوئي یا دې لوئي هو دې لوئي د ود دې
دې اجتے عبا اصول د او د اسلام دی — ځکه د دوی جهان بولې تمام دې
لې له دې په یکښي هیڅ حصه نسته — بل مذهب کښې سیاست معرفت نشته
قومیت بل د کښې کړې سراسته دې — هسې به چه سر لحب دې حیثیت دې
چه پر حکومت پر ... د نفس ... — چه پر چوړ به وه فراز پابند که به د و
پر ځي حکومت به قوم به علامې وي — پر ځي به په هر کار کښي پا کامی وي
پر ځي به په عصا د ر ب اخه بو — همیشه سر دا سې جو ار حراب حشر بو
پر ځي به اصل له شو د حسب — چه پر خو عمل و به کړو به ا ... ت
۷ر ځای کښې د اسلام فضل پرېږي — ۷ر ځای کښې د اسلام ... خوښېږي
لې حاو بلغ به بو یو ه رحم و کړې — چه حکومت ځر عمل د ے هغه سر کړې
نه یو به حکومت تمول محاسب کړې — سر دوان موړ د سیلې سر کتاب کښې
مولو د فضل حکومت د وا ره سر فوان کړې — موږ د نفس او د سلطان سر لما لکړې
به محمل فصل موږ پا خیر الامت کړې — سا به لاس کښې اسلام حکومت حرمت کړې
حال یې سیا ... پر کما رو موږ کم یاس کړې — موږ حساب به سر امت د خیر الناس کړې

د انسان علم کسبي به دے وهبي د ے　　تجربه د زمانې ده نه کسبي د ے
کتاب زده دے په دماغ کښ د انسان　　تجربه ورځ په ورځ کښ دوران
موجودات الات د سائنس دي کامل　　خو انسان ورته عالم دے هم عامل
لکه څنګه سړے خپل کښ کمال ده　　بې شان د دماغو نو هم سودا ده
ساده د خپل کمال ده د دماغ　　لکه خوک چا ګټوي شو بل نه باغ
نه پوهيږي بالکل خو پوه نه احساس کړي　　نه شو بل د دماغو نو ے کار کړي
هومره هومره چه ده تجربه کيږي　　هومره هومره ده زړه پسې يادوي
واسي ده ازده کړے دے ازل کښ　　هيڅ نه چه په توان کښ سر تا پا کښ
ساتلے دے استاد سي سي سالئ　　کم سي لي تجربے چا سمه سالئ
واسي دے چه بابا وسي آدم وه　　د ملکو څنګه ده ورته سر خم وه
خلیفه څنګه انسان د پاک مولیٰ سو　　خو چا بې عزت ده بالا سو
حلافت ده زمې وه نه حب کښ　　همیشه وه عیش عشرت کښ طرب کښ
د انسان خو پسو دعبرت قطرت دے　　دعه وطن کښ رب ورکړے دا دولت دے
بولاولاد به وده بالے دا دولت دے　　خاوند څنګه د عرب د خلافت دے
به حب کښ همیشه د دوئ کل دان وه　　دنیا رنګ ورله ورکړے حلک سامان وه
بے استاده هر سړے عالم کامل وه　　بے کتاب کما کړ هسلم عامل وه
بالے سوے ورته مال د درد سلطان وه　　د آدم سره ده څنګه جهان وه
مغرور سوے وه سلطان نه حلافت کښ　　ظالم کله حل اېرېږدي په رعیت کښ
مړه په ده بد وے پوه سوه حبت کښ　　همیشه وه خوشحالي د دوي صحبت کښ
ساده وے راغي نقصان تجمل قطرت کښ　　بالے به سو به آرام کښ نه حبت کښ
بیا د دوي تکو کښ راغي عدل اوب　　بو تر له سو بېلا د دوے نصب
بیا اوره وه مالے په دوئ راسو د شو　　د دوي څنګه خوالات د دنیا کو د شو
نه اور د زمانې د دماغ سد لسو　　د وړسي ده به هر قطرت انځر لسو
برهمے پور د دوئ سر هسه به وه　　چه برخو خراب د دوي طبیعت به وه
حه هر دوي کښ احلاق راغے کوم وقت　　بیا د دوے د ګاره خور سو س لعنت

ترتیب کړي چه د روي راته نصحتا   دماغ نایږ دوه برلوري د جهان
وسعت به سازوله سی وتلې   سالک به سی حر دوه خرلمدې
چه د ما د روح به سر کووی پردې   سالک به سی دوه سرکی د بادې
خواب سوې د انسان سکلې وطن دې   کښې دوه له رب ورکړې لوطاف دې
خلقه د پاك الله خلکه انسان دې   چه ورکړې دوه له رب علم روسان دې
د تعلیم به دا مطلب د دماغ صفا کړي   را بر خبره خزانه سره صراف کړې
معلم لکه کان کښ کی د مساع   خزانه سره راوباسی سه سراع
خزانه سره راووړی بد ماغ کښ   هسې به حه ککوی چه لوې باغ کښ
لکه خوک سلي ولوې ونه بزدې کا   د ځې ربار روند ښې سې لمبې کا
وامالدې د استاد او د شاګرد   چه ساد لوې کوی د دماغ ګرد
چه برسوې خوك د سود ماغو چلو د   لاحه بي کوم دماغو به ژلي بلوړې
به را برد څخ حاصو د اروا حو   مصحف د حکیمانو د سبا حو
د دماغ به برده لو برد انسان سی   و د سکاره ور بر بصه د لو جهان شی
سالحله د دې حکیم سی کیمیا کرسی   ساعمله د دې موحلد هر هنرسی
د انسان دماغ دې کوې هسرالحاد   د جهان حلقه دا رنګ دې انساد
هر لو سلې انسان بر دې را وړې   به چه سان حر سار لوړې سوې
دا تې د برحلو برسوې د جهان کښ   چه رالې به سی تربیت ددې سالکښ
چه حیوبه یه الف او بې لی سه دو   بر نظر کښ بد وحاعو دسې به دو
جا...لې دو د لاس کښ کتاب بروه   جاملې دو د ملک کښ نصاب به وه
هغو لوې بد ماکښ لوې لوې کار دې   اتاو سټې به هغو بانې حمل سار دې
به آسمانو کښ برسوې بسوالان دی   چه خوبه د هغو بر احسان دې
به آسمانو کښ برسوی دا ایان دی   د بر بسوی حکمان دی شاعران دی
هیڅ سبب د ملا سې و سچه به وه   لس دو د برحط بسد وه دماغ سروه
برڅیر وطن لو کړې د د حاه بل وه   دوالو تخل به دوه د دواړه د خو بل وه
لانزاوسه د هغو سکه جاری ده   هر کتاب کښ د هغو نامه جاری ده

ورلسے اقتصادی دی معاملات دی — ورلسے ساحلاوت سیاسات دے
س بروں ؤ بلدرسوحه کوم نصاب دے — دکس شك لسرهعدحل آعلیات دے
جوجو کاله عسب سرکړی سرکسب کس — په هغوکس سرک ما اسی سرادب کس
دوئے کمان کوی سرنهروحه د اساسا دی — دتعلیم کس نصاب دیرد کمزوره دی
حه محله تعلیم به سی دحالاس کس — هم احسارحه دمار و ... کس
هم حه ره دحاحله نصاب به سی — هغوی لوی به ... [illegible] ... ی
دکس سکی ستر مسئوبی سرحادم د — و ... [illegible] ... علم ... دے

چیلا

دکس سک سسرحمله بوجو الاب دے — وے دکس دواسی واحر کتاب دے
کوم سرپے حه حراب سوئے صحبت کس — په امان دبل صحبت سرسی خلوت کس
همسه د سک اوبل صحبت ابروے — په هو پرری حه سرد صحبت او سری
بولجواس حه وی ددماغ سرسوی — [illegible]
حراب سوی چه دحا سالم حیات دی — حراب سوی ... سا ... وی
دهغو داره دا نسبه اکسر د ه — دا نسبه د هغکلم ددماغی سر د ه
دده راسے بوالجوا اعمال کس — له او سرکړی علطے مرنیں سرالکس
ددلی حاصه بدلسے دده خیال کس — له هغه وی سکاوکس سروال کس
بو لجبالات براکمل دده بیل رسی — په سه اس سلیس دده وکل سے
محالا بوکس دده راسی قوام — لعدس سرکس ... سه رده علائم
چه ما هل وی دے اهل دهر کار سی — مرکبی وی دے اسپاره دا سسارسی
دماغ په دده لار سی کدورت — بحبالا بوکس دده راسی وسعت
لوده سا چره سه ده د حلوت — ئے دارو په دادا وری د صحبت
په زوره کس رهوبله رهو اسوری — هم حمی کوم رهبرله ... اس حوری
بالاس او هوځ اوس کس کاروش — دله د سره حا ... حرص محاده دے

سا به دوی کښی مور سو اسا دا ن دعه بول دَ
به ووب وس بابد دوی کړې دا تعلیم دې چه بچسله دَ
بد عمل سا سو دماغ دے خراب کړے هم بچسله ،
بیك عمل به سا سو سه کا سد دماغ درسکاره به
سا کبما بوله ربه ده سا سو سر کښی نکرحنګه چه
بد اشان بابد هو پسوځی هر لو قام دے بل سان باند
حز پری به اخلاق سه دوی امام کول هم حلویه ځ
کمزوری به اخلاق لاړه دوو ځ سه سابه پا ځسب
سراسر به توسب اوکه به د و ځ کښی هواسان به
سا بچسله به ووب رنګے دوو لامن کښی حال ددوی سر
صحه ملك به بوله علم و هنر کور شو بر هر کور کښ
سا دوی به به به بوره وسا خور شو بد اسان به
سابه دے کښی به عاس ارام طلب سو لوے واړه به
سا خوارځ به دجهان بدو اسا رسوځے علاج به دو
لکه حنګه س روس چه حنتا ن دي مرګبو کپ کس
علم بابے سوو دو به عشن عشرت کښی بوله علم د
بد عمل بدو کښی راوسب نصا ی څکه بل سود
به دولت دو سخه باے سو به ووب سرغرب دوی
اوس که سا خول دد ش قوم غواړی اصلاح لاکه غواړی
سا خواں دِ به نصاب کښی دو برکار دی ے هنر وبله
به خوابه دو کښی راسی احوسب سر هنر سر دو
به صحب سر دو سه سی څخاړ سب مخاوب سر بد
سا ستسابر دو سرکړی مسسسب هم به لوځه بد
نکرحنګه چه حلو رغسه حهان دے هم دلو رحمه
اوعلم اخلاق اوسبا ب دے دولسے علم ک

دوزخ

خلاصے سالے دوے رنگه لاندې اوروے
چه ولاړ ی نه شي دوه ناڅکوروے

دوساد اوربه ډیر هغه توخن دے
بوزه لس دَ هغې دهرا نحس دے

وعه اوربه سي داوربه نه ښامت
ورسره هم حسر رنګه دَ حسد

رنځوران نه دي او ربانی رعلاوی
داروسه وي حرسکو موخولبرسار

دے اوربه ویلے سي دوزخ
لکه څنګه چه دَ بوودے سي به نخ

هرسړک کافر بوی بدے دوزخ کښ
بل سان نه مصلحات دے به سروم کښ

لکه څنګه حرڅوب کښ لمبه اساوی
هغه وي چه نه وسله دده دابادی

چه د کوم سړي خلق ولمه خراب وي
هم هغه وي دوزخ کښ لمبان وي

د انسان وجود سان د سوليږدے
د انسان عمل دَ دے سیل ورا تاوردے

لکه څنګه چه موږ نه بسیو لحلي
بل سان نه دوزخ وجود دانسان رعلي

لکه څنګه چه هر موږ کتاب وي
هیچ کښ طریقه نه کښ حساب وي

دَ انسان دَ وجود هم سرد دے کتاب
ے له دے به داموږ به حَيْ تساب

دَے کتاب کښ د انسان صحیح وطرید دے
سر سان بابا خور کوبے داونس دَے

ے کتاب راموږ حلید ے به سي
ے کتاب ورا شور زغلید ے نرسي

به کتاب بانډ جریوي ورا شور روي
دَ هغو موږ ګډوي سره وربه وي

ے انساده زړه ورته د ي اوچرا شود
لا بروبه ے وي ودور پے لا به عمر

بل سان بابا پکړے ږکړے موږ کړي
چه اعر ورلر حوان کار کړ ورکړي

چه ودے موږ کښ مرمسا به سي
مرهچ سان بابا نه دَے ملامت به سي

ګړدے بولے دي دده سکاره شوي
سوبلے به دي دده وچاره سوي

داموږ اوس ساردي دے وَکا رسردَے
دا اوس اوسیه دنګون دَے دَکا ربرد

اوس بانډه دي چه دَے ما او بسر ګلاریے
پوبلے سرمي دده وبلے ا ګا رسي

سابه بوے سي حرسلوري ښالکښ
داخلي دده دَ دوزخ نه اورعالک کښ

چه وجود دا ښکاره شه دځوړ سي
بولیو دده ښکاره سه خوُ رخوريني

بل دوره لس د الله خاص انعامونه دي — چه مونږ ته ځولۍ ځما د عرفان دے
ځوك به اورے لو ځما نړکلی موږ کا — ځوك به نړے لو ځما به اولوسوږ کا
حلوت سره دی یو هوونځی هر کار کښ — هر کوم وقت راسي نصاب خواب و حال کښ
هسې به حه دی ځان نړ ساسی و وال کښ — کالو سر نړ وب کړ راسی د هر حال کښ
د الله به نکه کښې نړ حلوت کښ — او دالحمد ده لوب کړی نړ مالت کښ
لا به نړ لوی حلولکښ لوځې د ځکان — لا لوی به نړ اوږ و دا لو ایمان
د حسن کښې به وی دده نبلاس — ور کوی نړ نړ سسو د حسن پاس
لے اساده دے د هر هوس طلب سی — لکه خدای عالم د عیب او د نصب سی
به داسان الله راجمع مال دولت کړی — نړ اسان بانی د حورچیل وهاهت کړی
د ځان داره پرحلو ور کار کړی — نړسځ پوړی د کار حلو سکار کړی
صلح د نړ صاحب د کرامت وی — نړ سالې داحو یان د کمارب وی
دا سې باسته خلوت کښ سطانی ده — اسالی د دا سې حلوه نصالی ده
دعه بوله د نړو دو مکاری ده — د کښ سك سر دهو کړ ده عداری ده
دو دے میس نماو نیتے دے نړ دام کښ — چوړ کړے دی دو دے ړلے بر اسلام کښ
دو دی دے ایسے د اسلام نړ لار کړ د ام — هسه سه دوی عوسے حوری دام
ځوك نړ هم بانه لاس نسی ځوك سا به — دره حو سه ده د دو دے دیا میرانه
لو سالك د کاره لاس نړ لے به دے — لو سالك بر جا فلك میلے نړ دے
چه اوږده د حالاسو به سی مولا به — سا هغوی کله لاس نسی باسوا به
سالکالو جا به لاس نړ لے به دے — حه د ربه حو حاوند سر پلے به دے
جه بحمله ای درسی دربه حه کا — حان و مال حه د دلبر سی سر به حرکا
لے حلوت حاوم بر وت دے بحلو کښ — ملام کړ دی د احمد بی حد منت کښ
کا ولی سر نړ جلوکښ بر بعث کښ — کارے سر ند د رنځ کښ بحث کښ

سبه او ورځ د ده سوری بحسه کښ
د ے لعب کښ د محلو د حد احان ښکښ

بوله ورځ د ځوبرسس کوی دلس — دَ دوی به راڼی به نور وحلقو نرس
لوی ډاره سی رهونه دداسې دوم — سا کوته به سی دسا دووے به سوم
به رورو بانله سواره سی بل سا کس — د هوښه باده دوی اخوی شها کس
به هر بلاټ کس بر قوم کس و باراسی — بے وضا برد هرحار رفضا راسی
دا د یاره فرض سوی د ے جهاد — حه د وی اوسوی د سا کس داموا د
د هر له حتی بوا موه کړی سهان ما کسته — حاروحس لاروا وسو روی راک سی
رلګی ده دَ مسلم جهاد دَ سپا ره — حه دوی او سائی اساس برد حلال لاره
اول فرض جهاد دنے اساعت دے — ولے حاسه کړے خوی ښه نصیب دے
ملکه ګله دَ دیو د یاره پری دے — بلا سابا دَ مړچوان دَ یاره سری دے
مرلو باوا بلی سی دیلے سوم دَ اود — همسه اوسه عوا پی د تالک رود
چه خورے دَ حارږو بره وی رلټ — هموی واچلی دَ اسلام برخو سر رلټ
لا حرره دحاسبر کړوی سنګ سوے — لا دماغ دَ نوکا بو حروی رلټ سوی
لا وطن دَ نوکا بو حر وی حتا سوی — لا اسلام سڼه حر څوک وی محلاټ سوی
دَ هغو د یاره ملک دی او لا سنګ دے — لا دے ارانے نورے لسر حاری ننګ دے
دَ هغو دَ یاره سر دَ غنو اود دے — ګلدع کوے جرحا ملک او کلے کورونے
نصیب دے د اسلام کس اوسا رو د ے — سوحه ګوے حاسور اور دے
هر قوم کس جهاد سره د بحبان کس — هسے برحرلس جهاد دَ برقوان لس
هوسری سڼحا لسر دَ دَ حلال حق — به برسرچا برید دحق بر به برحق
محل ملک بابل د وی به بریو دی قدم — که سر وه به سی هر ارهار مسلم
دَ هوقوم سره بلجا اوحل عصب وی — همسه اوار بلی د ی دَ نورو سحما وی
دَ حمل ملک مساد دو سرونې د باهر به — به باری سرے برید دحی برحل در به
حوا ابو که هم سره دَ حق حسال — به بر دے ودسر وبې د بودی برسال
هم بد وی کس شر حبا عیوب عصب — هم به دوی کس احساس سر دَ قومیت
بوادعه دَ بل برحاله ور تلے به سی — اوکه وړسی سلامت برا بلے به شی
خلقو سره دو برونې د بو بله — برا لسے رو دَ ورده عو مبه سلبه

د هغو علاج کله ئے سړي د اور کښ
ټول سړي دي خاوند پرلوی کور کښ

ځے ځے به اوسی د روح ښکښ
ځے ځے سړي پاک دلته برزخ کښ

چه سکاره شي پښے د قوم مو بہر
خاوند کېږي د نهي باسلي عسکر

ماردخ کړي هغه مرده ښه ستمګر
چه سکاره کوم وحود سی کوه وکړ

ساهغه سړو يلے کړي به سورا ورکښ
ساپه واوړي لپاس د لوی سوځ کښ

دعه دوي د دوزخ دی په عمقے کښ
چه خوک به وي صحيح قطب د ساکښ

وحلوبه هغه جهان پاك وي
واحزلے دوسا به هلته راك وي

پے خان خوک ساتلے قطب به سي
پے عمله خوک مولے جنت سرسي

حراب سوه کړ قطب د خادم نوسے
ن به بدوه پسان ناظم به وے

جهاد

د امتیاز جرمنی کم سي جهان پاک سي
مرض لا پسي چه پراں د کلی راک سي

چه اخلاق د کوم بوقوم د ومره بلند سي
چه هغه د هغې ملک د باره اسد سي

سه حران د کوم قوم سو ساتي مسي
چه پلسه د کوم ملک وا پهمي سي

ناخ به سي د ازلک و بوه بد وی کښ
هر سړے سی مجسم شیطان لعوځے کښ

چه به کارے به عمله به نو زخا سروی
عسر عشره وی بربواسروی لاحاله وی

به سوات پکښ حرام به خواري وی
چوره کړے دوي بد ملک کښ مرداری وی

لږ نو رخ د غلوی غوبے خوڅسالکوی
ورک به دوئ کښ د زنا لواطت باک وی

پوله ورځ دوي دهوکه وی مکاری وی
د هر قوم سره خما وی غداری وی

تلو ماسی بد ماکس دوی فساد
د هر چا سره لوی پکښ عناد

بوله ورځ برحوځے دخان د باره
شلا کړی وی دوي به هره لاره

اخلاقي بلاء دوي وي ډیر کمزورے
پهرچانارد والتي ددوی سورے

سه اوړي دوي دلیل حلے وي
خوره دوي ودې بوعلو سطلے وی

تاخے دوی اسلام بدو کښ سه
تلکوی هم جلسی کوڅ ودرځو سه

خاوند چه جلسه کا سپینا جمل ... په مه لاره سي د ملي وحلقو بتل
خاوند چه اوکړي نه چا ته پا سه ... نه ځان نه کړي کلام کس رتا ما سه
نه عسب اوکړي دروغ او نه ککل ... نه وبیځ اوکړي د ملاړ اس او جل
حوک چه جالحلق شرو ساتي خپاده ... مجالح کښي پیرو کانه د ږ پاده
چه د کسر په خاموشه او نه کښا ... کله کښي په سپاه مسر و مکښا
چه د مور په لور خاکوي لی ورنه ... پصرد لور په مور خاکوي حسی ده
وساکر ده که اسا دوکړي حبا ... او نه مرکوي هیچي سا کړد حصا
د لوکه که خاوکړي بال دا سن ... لو لوکړ په خپا سنی نه کښار
چه د سخ نه خاوند خاوه ه کړ ... دخاو ساسر شاه کله رصا و کړ
چه د مل آمر حوک خاکوي مؤمن دي ... چه دخان خوک خپاکوي محسن دی
ورب مي کس ند عمل بې خپلي ده ... کمونبي پد ا بې خلقو رسوا لي ده
علرالی نه کس سک تستاه کا فردي ... کله د دو کړي په دا خاماري دا ردي
چه الله حوک خاوند کړي خاوه ... کله کړي د خاوند کړي خا علاده
چه خادم د حساب خان عسا اوکړه ... د الله رسول ده هله رصا و کړه

بُت پرستي

حلو به مرستکا تو ما سد و اسي ... ره تو صنم حرب حوک دی مسلمان
چه هسته ان دی کړ، بو د که بساری ... خا حو رکړي دي د کا برو په مسان
حوک مکا حسا د تس مر حو بر لوری ... حوک سی به رسا عوری حرکان
خاوه اسي سه لار د سر لعسا ده ... پدر داج نه کړی لار دی حوک پوان
چا مرحو د حو سدع لو برو دی لی الي ... خا مي سا مر عو رر ځلي ن جو ان
رواحان دی ملوک دی منرکان ... دخا لسوله مرحان بي دي نصر بسطاران
چه چه بصي و دسروالي مکو سه ... له دروغ نا نه احسلي د ر جسان
دوالي او حوصله رې له کحري دی ... مد روع رجحو له دا رو به نا نا جهان

چاپلے وکړې چاله سکه چاله مه کړې — څوک لوی سره عاشوپرا وڅوک لوکې
د لویو سره ساقی به دې څښو نه — وړکوی ریائی خوروله دوئی پرنو نه
چه سپاه د مړو کښې دی عامیانوی — همسه دوی علامان وی رعیت وی
همسه مړه دوی یا به عصمت وی — درښمن دمار به لوی دوی محښن وی
سانار کښې هم دا ریا بهاوتی دې — دَ هغو د یاره سر د خراب یاد دې
دریځ وړ شې سیلاب سی هاتې — شی خواره هغه لانه لوئی یاد ې
لامه کومه وبه وی سه ماردار ه — لامه پاچ کښې کوهٔ سوی صر دار
هغه وبه مالی او واسی کارکړی — دهغه مهای ناپوهی بیا ناردارکړی
لاسا چوبه راپویکړی به ارتې — کښې پر دي یاد لځې دوه او ور ې
هر لو دسل بیها دیاد نه کړی — داچهاد د کړکو پوهله ورکړی
بې وانلدې واسه بول او اسی باس به — بو لطاف ورسی دوی وصل سبه
همسه به کو د لوی ان الله مرکړی — ملم یادر چه و به خورښړی
چه دَ حالاس آس لوره دة یالا دې — چه د حالاس کښ ملم اشهر یالا دې
به مواځی څوک لووه ځالم سی — پوارې مملم برخوکیا طم نشی
دَجادم جهاد به ژبه بد ملم دې — بلولوړې برار ادبه شی قسم دې

ج

واجب دی چه حاشیم ایمان دې — چه صا عیوب څوک پلری شیطان دې
چه بلاد به ژوې چاکوی اسان دې — چه دروی به بلار چاکوی لهبان دې
هولو بلارچر جعل روی ځی پاک سی — هغه زوی مار بې سره سي کاواک سی
هر بو روح سرهٔ مو بلار عمل سی دې — سړی کړې بعضه چار وبه بری دې
به کښالاد لاسی نه چاشې — مخوره خوله بچا کړدی مخلاسی
چا واله دن هر دوی کړی سما کې بشکله — لاحه کور پر رکه کسی لا سه کسه
به څلو وروی بدل عمل بلار سړی — څوی بدل عمل دَ بلار چار دار سی

رحاهل لل ربار تو وله سه به دی　همسه راوړی دَ سوړ ځاری رہان
خواه مخواه ورځی به رېکس مراد سولے　وسوسه ورسره مله وی دَ سمطان
مسلمان دَ کوه ربېلله وی عصیان سی　دَ امانه عرسوک عواړی مرېلان
س حه وهم سځے رټو لحاهلان دی　دا سه څوک دَ رباد تو دی سوسان
په به فرض سر تواحب بالی تو هېری　له تو هېری به دعا دَ به سسان
اداکوی ئے تو موږ به وی څو کس　حرالسے به ئے عود به وی سرادان
دَ هغه لله سلطان لله دی رباسه　مری تولـدا دی کړی به لړان
دَ سلطان حڅه سره دا دیره کس　هر سلمان ه اُمی وی او مسلمان
دوی ملے سکرالے تو دی کسب وی　که سر ئے سی دا مطلب به ئے عسوان
دکس سک سرسکله مسرکاں دی　ئس ترسے کارس ترسه وی سر توسان
که ده ملا امام دَ عمل سرکار واحله　دَ حصرت اسادس وکوره قرآن
هم ما اوکوره بارېچ ئے ترسو　دوی سول سرته ئے سان سمع سان
دو دوان به دا الله مر مسکو به وو　دلسے سرحوک بېپا به دی عوبان
تورسے وو ساس رو سوگندا ترسے سو　حه بهوريه دبه سه سو د وران
مسه دَ هر سه سرد دوی نه وه　دوی کېرلسه تو له حملهٔ نار رس نما
لکه موږ حه ساره ولی ورسه وائو　مسد دی سه حسر و سران
مخاو را او مخاری تو هس بو دے　هر څوک نا سه د دی سه وی بسان
دکس سکسا سرٹ او لیرا حه دی　دصادم به دا راحه کړی ملی اریان

عالم او شاعر

دَ حزبطهٔ سنسري دَ دبیاچی بجواب کښی عنایت الله خان نه

جاهل کړے به دے بوُر به بوه کوبه　لاکه بخه سرحریطه وبسی خسه
یو عالم د بله سبکه لوشدے سرسی　به سا کیں ئے دی څوک بائیں ئے به سی
هر مؤمن لوه کا ردی بردی حل کړی　هسے سرحر د بر حملهٔ خان سر کړی

حاجي بابا کان په ډاکټري دي — حاجي لي جوکيدار دي دجبلخان
حاجي دي کچي او حاسا به دي — هر کيډک کس وي حصه دودي کړان
څوک دَ نوري د دبري څوک وچوړي — دعوي دَحاسمکور پايد حسمان
څوک دَ مادو دَ دلي څوک دَ گورت دي — وړکوي دَ لوريځاي څوک دريدان
حاجي ده ده دَ څو لو سجلو — سه او ورځ ورته برابر وي عاسقان
بيکه دار څوک دَ سينځ دعو سيد دي — دَحالاس کس د دسا دے سود وربان
نوي څو کوي لوح محفوظ کس — دَحاسکي دي په سمار دنګ روان
څوک په عسب بابِ حسن بري لړ لړے — بالکه رسول به که حسن به وه دځان
څوک کاليابي دَ ريړ بو جاروداردي — کوم بان ده دَ تُسوهم دي بران
دعه حال وه دَ عرهو تُب برسو — داسے به وه حه منه به دوے دحمان
دوے قائل و وحه حاوبه د سبا سره دے — جو سمع به ئے دَحلحان کړ لسان
دوے ورحه بسم کړيے کار الله دے — ورکار باسے دَ مالک الله لکه دځان
داسان به وووووي دَ بزرګانو — دهر بزرګ نجار دوے سکسے ووسان
لکه مو بر جه گمد سس بزرګ حوکړو — باس سر و ربسع او دره و و لسان
باسوالو بره کولے دوه دے تُسا به — چرډ الله برور عار کس باسو مان
محاو بر دُ تُسا حواکس ورنه باسنه وه — مارنګو به ئے لهو لمکي حرمان
سه او ورد سره دوے کور کس عسرعمره — کالو سره وه دوے سر دے کړان
به رباب علاق او سمع باروا دي — باروا ده هم حلق سبر دَ هلان
دَ زيارت بروم سس کعرله زيارد دے — عبب لاړسي به ارواح سي دُ شيطان
حه د کوره ډ مار اوري زيارت له — لعسي ده دعه حوره دَ شيطان
وکس سک اسرياريا لر الله يو ان دے — دَمرو الو الله بواب وحه به ربان
هو ربلا حر دَ مرده وابر لمو رسي — ده مره اسر وي لصحبت سر دے حيان
ادبره ځائے دَ عرس او د دعا دے — حه سرے سرد عمل حلي سي سمان
دَ هغا احسار سره حو وسر کور يسه — حو او سر دے احسار کس دسيا ان
لس دمو کړه دَ هوحار به سي سبنه — نه د بلحا حوځو سے سي به دځان

غلامي د دوی حوره پسې اسان دے — همېشه په مرور وي د دوی کم دے
ځکه امام د علي دے سرحد نه — ځلے د ځان کا له سا د ځمکې نه
بې هغو لوے دوی او با سي حکومت له — ورکوي د هو که د ان ي اُست له
په جاه ... اسلام هلي بيا سي — لور لي سا فرمان کښ نه نا سي
ارادي سړا کوي دے عمل هم کښ — دوی هو ک مرت دوی لوه لوبې ځان کښ
عالمان لي ... ي کړي نه شکره کښي — ساعي لي ... حو ځله کښي
س لوی رت نه عالم دي هم عالم دے — نه ماکښ لس لو دوی انسان کا ل دے
په ... اعتراض د عبادت رے — حه ورکړي کوم ... اجارت دے
... دوه ... — ... دوه ... اوي کښ حر وه
عالمان ورکړي په حد د مت دے — ... دوی ... امات دے
هغې خلقو ... دے — ... کړي ... خان ... دے
او لې کړي ... دے — احسان کړي ... دے
لا ... دے — لا هو ... کړي ... دے
لاحه شکر علماؤ د ... دي — لا ... دي
... کوم ... دي په ... کښ — ... کښ
دوی ... امام مري په ... کښ — ساعي ... کښ
هر امت دوی ساه کړي عالما ... — ... دا عالم لو
په ... کښ هم د دوی ... دے — ... کړي دوی ... اماست دے
او لې کړي دوی ... دے — دوی ... کړي ... دے
خان له خان له دوی ... کړي ... دوی — دوی ... کړي ... دے
هر لو ځان ... او کړي ... دوی — دوی کړي ... دوی
دوه او با ... دوی کړي ... دے — هم دوی کړي ... دے
د او با ... دوی ... کړي اسلام کښ — نه ... علم ... سلام کښ
لوئے ... دوی ... کړي ... ي — نه لو ... کښ
هر لو ځان ... لا ... دے — حوک ... د وي ... دوی

په هسې د اهل مردانی سبکه — که هسې ده بل ساکن د دوی ورکه
خدائے چه علم څار ورکړی د رباني — که ئې ورکوی هم د هغوی ځمل سی
هر چا دے حسن دلی لوئی محسله — که لوی او رسوا طن به ده سلـ ځله
حکومت لالا به حالی راعوبلو کړی — هسې به حه نه کټلو خان بوبلو کړی
د اعلیٰ تعلیم مقصد اعلیٰ تېښت دے — چرخوره خوله چوک لری هغه ادب دے
چوکلوټے سوی مرا لیف مرتصیف نه دے — تو علام بالے هغه سرلیف به دے
لباس دی چو کس حرار او دے — همیشه علام سولے بله مراد وی
علامی دنیا سا تو نه فطرت دے — هر تو کس نه کار حاصر دے مجلس دے
هم د سمان د ده له لا سر پول بر باد شو — هر تو سوادچه ده نو ځوه نامراد شو
د دوی به د خدائے اداره تو فټه — خان او خان او تول دی روے د دم
به د دوی کړے حاجب د حالات دے — دوی نه دے پها راجیے مال د دولت دے
کالو سرچه دوی چوړ کړے سرارت وی — اصه کړے دوی تول قوم مقصد وی
تول د رح موے د کمر دا لحاد دی — دوی برالیے تو طن کس حه فساد وی
حال به او به انے سر حل ددے او اله — دلیه دلے چوپ شي تو امت نه
تو ده به تو سول دے تو امت دے — حوان دوی به د بجان د علوم دے
په خرملا اده وی دوی د مد هسا به — دوی او اسی د تولے لوټے حلت نه
اصارات دی رسالے دی نه کوے دی — داخبرو مر سرحلکس د حطے دی
هر مضمون وکړ و فساد د سرارت دے — تو به بل بانی قوی ده لا لعنت دے
صراحلاقی نه چوکا بره کال د دوی به — دسا تو ره سه وی د دوی لوټے به
د علامه حر هد سا وی چه اسلامی — حه د حاوی د دسمن لا س کرامات
د علامه حر هله حر سیاست وی — د غلام به د کاوت حه فراست وی
د هندو او نرود و د اخلاقی سر دی — هر ځانے سکنے دی که نه محرکه به نر دی
هغه لر دی حرحلو حواه د حلو ولی دی — هغه لر دی چه د سنګ ردا کلا مس دی
تو رو السے حکومت د بانه دام دے — هر فاری چه د رد سکا دی د کلوام دے

خدا هغو ته دی د هغه شاعر بلل / چه څوک دا د اسلام هغوی لا نه بلل
لا چه پروت دی تر لودغ په غفلت کښی / څه چه وائی هغه شان عمل کښی
پاک الله ته چه بیل کړے مسلمان دے / چه تر څو د حق په لار کښی روان دے
پاک رسول هم د شاعر کړے صفت دے / د چا شعر چه تبلیغ د دے اشاعت دے
د شاعر او ارزښت لرے رسی / د عالم او ازبه لاره عالم نه رسی
له کوڅے چه د لاس برابر نه دی / شاعران هم په یو رنګ سل مس نه دی
هغه چا چه لاره اخستے د مجاز ده / د هغو د ټنګ ټکور او بیا د ساز ده
هغه هم په خوشحالی ده د د صباح / ګل شو چه د بلبل خندا کا په باغ
خیال ئے پلی شی په سرود کښی غزل کښی / قفقه له ځانه پیدا شی په کوګل کښی
چه اخستے ده چالاک د حقیقت / هم هغوی دی پکار ده کړے معرفت
هغوی کړے په بیا کښی لوے ده کار / پو زنګ کړے همیشه دوی قوم بیدار دے
همیشه دوی د اسلام کړے خدمت د / هر تقلید د دوی چه له شهادت دے
شاعران کښی پریشو ی سالکان دی / هم پیشو کښی د رحمد میلان دی
رو بیا د په هم د چه د کړے شاعر او / چه له نشتر زو پیالی د عالم او
هر لفت له شن زیاتو تعلیم کړے دی / چه له د نشو د په هغوی شکور دی
هغه تبه چه تر یومنئ وسعت او د ے / چه کوم کښی د شعر شهرت نه دے
شاعران ولے او دے دا او ریپ شی / د چا شعر چه د پاره د پیسے ستی
هر عالم د بے عمله یو غوا تور شی / بیا عمل ته و عالم د دوی پیغور شی
چه خدمت څوک د اسلام کوی عالم دے / چه خدمت څوک نه کا لوی جاهل دے
چه عمل چا کښی نه دی خو دے تور شی / که شاعر دی که عالم په هره په سو رشی
څوک چه دے جو نه دی خیر الامت کښی / خدائے د پیدا سی هغوی په مصیبت کښی
څوک چه نوی او ولایت کوی پیدا کښی / کار هغوی کا هغوی دین متین کښی

د خادم شعر حکمت دے نصیحت دے
هسے نه چه خال و خط د نزاکت دے

په هوا کې علامې پوهېږو وا تشریح — لدې کس څوک سره لمه هو غلا کړه
په روحانی کړل عمل را بوکا بوته — په رواځیږي کس حظ بو ـه

[illegible] — [illegible]

سره چه پاچا هم نور دا ـر — علما سو د سرچه هم کو رو کړ
په سوچ بو پلې هو بې دی مهاب کس — مړ لوکه ری نواب کس لعل کس
په حله سایې ورته کوي خان حکومت — پیرمرشد سکاره کوي سرځای امت به
دوی غریبا علام علما ښه کلام دې — دوی لاسي طریقه رېړه اسلام دې
ځورځا وحل سپا ولس ګډ اخل دې — کرامام ډکه لسپ روې که بشوا دې
حویه دی مهر سرهملې چدا امسا ولې — لعی له حاورکړې امامت دې
علام دې را پلې به سي حمرسب — مدعلام باندې دسار اسلامي رحمت
لوکان دعلام قوم دکسو به وي — هویل سرد سرلو وځو به وی
سلطانان دعلم وشه سای په برسرا ی — لدې کس باوندې سردوی اواسی
بوې لوې سې خوڅ کړې اسلام کس — ساهي ده دا د قوم سا سنت عام کس
دغه سای د اسلام داره اور سي — هم سدي بانه وځا په اسلام کور دې
سا کړې علماؤ هس اُسا دې — دوی اجس هیسر مدنی دولت دې
شاعر لو دا سلام کوې حل سه دې — مراوار حلو لسر کړې دوی اُس دې
بماري دوی سطاره کړي د اسا دي — دوی نیچ ورسوله د حکمت دې
عالمانو کړې شاب د باره کار دې — که دوی ورلې حلې د باره مار دې
شاعران ره دې کوي د قوم چل پاب — علما ورسه معافي سالي لعاب
عالمان کس هو سوې لو ـه دې — حالیه لې د شاعر رهنما دې
دوی خو کړې شان له جان لوځا هسته دې — دوی سهرسا له د خان کړې اساعت دې
کوم شاعر چه پکړې شان له چه له — دوی به سوي د اسلام تضاد دي کله
د شاعر چه سرپه هغه نکولې وي — به ور بري که بلا ورسره ملې وي
عالمان دوی چه به کانږ سه — که څوک او ساتي ظالم مدده سه
شاعر څوک دي دهوکه کوي مسلم کس — که هغه څوک مبالغه وی به کلام کس

[illegible]

ارتقا

حکما چه کوم قائل د ارتقا دی ... دوی سائنس د ارتقا کښی او چلاری
هوک چه وائی چه انسان یې بوزینه ... ده کښی کله پیدا نۍ د اصل ماروه
سابو سوې دې رورو دشمنې په ... سمبې و چوپړ سوې مسوکې به
مسوکې کړی چپې مه پړاوکښی ... د انسان هم ماوره کښی دحوکښی
مه چه وائی غلط وائی داسو مان ... د مخاطب شلاوے شما انسان
که لتوسا بوه دوا د دواح سلد دی ... ګټې کړې تکیف چاګښې ال دے
به د ټوپې کاربه دهرحربه وکه ... به د هوک اوا رحوک شا د حوکه
بها نۍ د روح دیوک عوبه حوروده ... به انو د روم د سی خوسه رحه ده
دهر روح حورائک توسا نرد سلسل کړ ... څکه حولنکښې چه دحوک حطرې
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
هوک بېلا سی څوک سللا هوی وماسی ... هوک خوبان سی څوک داوښی کړیلای
ا او روح حسم [illegible] مرسکاری ... که دحو دکا بدرو ا اوکړ ناروی
دادروح دی حرپی دی [illegible] ... د مرولکې سسوځې ژحسحار ...
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
تسبیح نسی د دوی کا رمسرو د باغ به ... لله صله الاتی مالی رباغ سه
رمی مسال نشان لمکه مالی د ے ... د دا راه پښه سی دو لوهم ارلی د
نها صلی حطرپا دکو و رحی انسان ... سا صمت کوی څعله حل سا ا
هادم کوپې څه د باغ کښی ارتقا ده ... لا حوکله باوی و به او د لاده

پاک الله د ده صفاتی حسل د باغ دے
هراندکه ده به سر فلسفی باغ دے

(رحمه سنڌ راحت راخسلی)